

Презента
всички
приключения
за
момичи и
момчета

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА МЕЧЕТО ДУБОКИ И ПРИЯТЕЛИТЕ МУ

ГЕОРГИ БОЗИДАРОВ

Приключенията на мечето Диджи и приятелите му ©
© Издател: Георги Божилов
София, 2022

© Автор: Георги Божилов
© Корица и илюстрации: Георги Божилов

ISBN: 978-619-92229-2-8

Забележка! Тази книга е съставена под формата на ръкопис около 2002 година, когато авторът още е бил в детската си възраст. В това първо официално издание за широка публика от 2022 историята е поднесена в почти оригиналния си вид от началото на века, с леки наложителни корекции. Илюстрациите също датират от преди приблизително две десетилетия. Авторът не претендира за литературна адекватност – производението идейно е представено през призмата на едно дете, с всичките логични и нелогични компоненти на подобен проект.

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

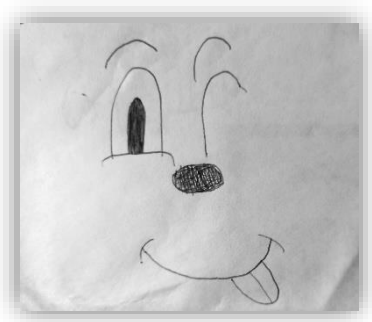
- 1 глава - Запознанството

И така, тези които са втори, трети или четвърти клас (и нататък) знаят, че всяка приказка, разказче, стихотворение, съчинение и песен имат увод, изложение и заключение¹. А тази приказка, която сега ще ви разкажа има среден увод, дъбълго изложение (и още петнадесет ъ-та) и средно заключение.

- Здравейте, аз съм Диджи. Всъщност, аз не съм човек, а мече!
- Здравейте, казвам се Зайо - аз съм зайче!
- Здравейте, запознайте се с мен - патето Плув-Плув!
- Здравейте, аз съм Дюндю и съм прасенце - от най-хубавите и най-закръгленичките!
- Здравейте, аз последен Ви се представям. Казвам се кончето Вихърчо!

Ние сме пет палави животни и сега ще ви покажем какви чудеса може да направи света! Елате с нас в страната на приказките и вълшебствата, където всяка думичка има значение за всички нас! Скоро и вие ще повярвате, че има страна, в която ако си пожелаем или помислим нещо то или се сбъдва, или не става така (което се случва рядко).

Хайде да тръгваме! Фууу! Бум! Ура!

¹ Не напълно правилно твърдение на автора от детските му години.

- 2 глава -

Приключението започва

Един хубав есенен ден нашите приятели - мечето Диджи Додълд, зайчето Зайо, патето Плув-Плув, прасенцето Дюндю и кончето Вихърчо - бяха получили пакет заедно с едно черно пликче. То миришеше на кал и затова когато Диджи го отваряше трябваше да го направи с ноктите си. Но всъщност отвътре то беше украсено в златни цветчета.

На него с много красиви букви пишеше:

Мили деца,

Не казвам от кого е писмото, защото не ми е разрешено, но ще ви кажа, че днес ще започне началото на едно дълго приключение. Отворете пакета или без да го отваряте скочете върху него.

Господин Николай

- Този човек сигурно е гадател - каза Дюндю.

- Може би пък ще ни направи нещо ако не скочим върху пакета - продължи Диджи.

- Какво може да ни стори някакъв човек, който не си казва името? - каза Плув-Плув.

- Я най-добре да скочим върху пакета - предложи Вихърчо.

- Добре, да скачаме! - извика Диджи и започна да се подготвя да скочи. - Готови... на старта... Старт!

Извика мечето и заедно със своите приятели скочи върху пакета. Ала в него се оказа, че има пружина. Тази пружина пое тежината на приятелите и понеже пружините отскачат те отскачиха толкова силно, че излетяха в една далечна гора на име Гората на изненадите.

- 3 глава -

Гората на изненадите

В тази гора един човек на име Рей Фандър бе изчезнал след като се бе качил на едно 5-метрово дърво. Нашите пет

приятели се изплашиха, когато чуха тази история от Вихърчо, но нещо им подсказваше, че ще се измъкнат от тази чудновата и страшна гора.

- Ох, дано с нас не стане същото като с Рей Фандър - каза уплашено Дюндю.

- Не се безпокой за това! - каза Вихърчо. - Ние няма да е качваме на едно 5-метрово дърво.

- Трябва да не се качваме и на дърво, на което клоните му са леко счупени - каза Дюндю - защото може Рей да е паднал от дървото и да е умрял, а след това горските зверове да са го изляли.

- А къде е Диджи? - попита Плув-Плув.

Всички се огледаха. Скоро Дюндю извика, треперейки:

- Някой ммляска задд това дърввво... Можжже да еее няякой горррски звяррр...

- Не, Дюндю, това е Диджи. Виж, яде мед! Може ли малко мед, Диджи? - попита Зайо.

Всички погледнаха мечето. То бавно, много бавно ядеше сладък жълтеникав мед.

- Ето ти мед, Зайо Байо - каза той, грабна мед и даде на зайчето.

- Благодаря! Ти си ми най-добрия приятел! - зарадва се Зайо и започна да яде.

Скоро в гърненцето не остана нито капка мед, защото Диджи даде по малко на всички. Ала изведнъж прасенцето Дюндю извика:

- Ами ако този сладък медец е бил на по-голям мечок от теб, Диджи?

- За това не се сетих. Но ако дойде собственикът на меда, когато ви кажа "Уаа" ще почнем да бягаме - предложи мечето.

- Не знам дали ще ни е лесно. Да бягаме от голяма мечка е малко налудничаво. Тя може да е сто пъти по-стара дори от Диджи - продължи Вихърчо.

- Да не би аз да съм на сто години? - разсърди се нашия приятел Диджи.

- Не казвам това! - извика кончето. - Само казвам, че ти си на една годинка, а мечокът може да е на сто.

- Сега пък ме изкара прекалено малък. Аз съм на тринадесет години - рече Диджи още по-разсърдено от преди.

- Сега наистина ти се извинявам - каза Вихърчо и изрева на конски език "Извинявай".

Изведнъж се чу друг, по-силен рев и всички се обърнаха. Зад тях наистина стоеше една огроомна мечка, която имаше дълги остри зъби.

Тогава Диджи извика:

- Уаааааа! - и всички без Дюндю побягнаха.

- Защо ли реве? - запита се той и се обърна на другата страна, но видя, че неговите приятели ги няма. - Олеле! Онзи рев беше знакът за бързо изчезване! - сети се прасенцето и побягна.

Но вече беше късно. Е, поне само за ризката му. Дюндю се спаси и намери приятелите си, но трябваше отсега нататък да ходи голичък, защото мечока му беше разкъсал и изял ризката.

- Олеле, Дюндю, слава Богу, че си жив! Можеше с теб да стори същото като с ризката ти - каза уплашено патето Плув-Плув.

- Трябва някак да излезем от тази красива, но страшна гора - предложи Диджи. - Какво ли още може да ни се случи тук?

- Приятели, не се безпокойте толкоз много. Ще намерим спасение дори и след около двеста години - каза кончето Вихърчо.

- Не е смешно. Може наистина да стане така. И без това сме безкъсметни и много безпомощни - каза Диджи натъжено, но въпреки това продължи пътя си заедно със своите приятели.

Не вървяха повече и от двеста метра и още една неприятност ги сполетя. И каква беше тя? Няколко гарги прелетяха над тях и ги събориха на неравната земя.

Наистина, съдбата бе жестока с нашите приятели, но нали в писмото от господин Никой пишеше, че ще се срещнат с много приключения - приятни и неприятни - и затова те продължиха дългия си път, за да стигнат пак в своя роден край.

- 4 глава -

Къщичката на дървото

Докато изминаваха дългия си път Диджи изведнъж извика:
- Вижте! Това са летви и нацепени дърва! Защо ли са тук? -
След това Вихърчо каза:

- Ами може и да послужат за нещо и аз се сещам за какво.
- За какво? - попита Дюндю и си удари нарочно кракът в земята. Но незнайно защо прасенцето извика - Ооох!
- За да си направим уютна къщичка, но... само ако имаме пирони - отговори кончето.
- Имаме! Ох! Ето, вижте! - извика прасенцето.
Всички се зарадваха. Това, заради което Дюндю беше изпищял бе един остър пирон, забил се в крачето му.
- Ето, имаме пирони. А чук? - попита Вихърчо.
- Един камък върши по-добра работа от чука - каза Плув-Плув.
- Добре, ще ви начертая схема на къщата - каза кончето и набързо надраска нещо на една дъска. После преброи дъските заедно с тази със схемата. Скоро извика - Една дъска, кръгла дъска, не достига.
- Какво ще правим? - попита Диджи.
- Ами ако направим къщичката на дървото, на онова дърво, може онзи клон да покрие дупката.
- Чудесна идея, Вихърчо! - извика радостно мечето.
Скоро къщичката беше здраво закрепена за дървото, но покривът не беше готов и затова Вихърчо занарежда:
- Това трупче сложете тук, това тук, това тук...
И къщичката след половин час беше готова!
- Ура! Сега ще си починем за малко от този дълъг път - зарадва се Дюндю.
- Не мога да повярвам! Досега срещнахме толкова много неприятности, а сега ни е много, много, много приятно - този път се зарадва Диджи.
- Да - каза Вихърчо и заспа в своето меко легло.

- 5 глава - Вече са трима

- Ааа! - каза Дюндю, когато се събуди - Сънувах, че с моите четирима приятели сме построили къщичка.
- Така си е - допълни Плув-Плув, който отдавна се беше събудил.
- Да. Сега забелязах - каза прасенцето.

- Хайде когато и другите се събудят да си играем - предложи Плув-Плув.

- Може! - каза Дюндю.

- Ей, приятели, ние с Дюндю решихме да си играем!

- Може ли и ние да играем с вас? - попитаха другите.

- Разбира се. Хайде да играем на криеница.

- Хайде! - каза Диджи Додълд и извика - Пу, не жумя!

- Аз ще жумя! - съгласи се Плув-Плув - До десет! Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет! Кой пред мене, кой зад мене, кой от двете ми страни - три пъти подред жуми! Едно, две, три - отварям аз очи!

Докато патето броеше нашите приятели се скриха на три места. Диджи се скри във вазичката, която Дюндю намери в близките клони на дървото, Зайо в един храст под дървото, а Вихърчо и Дюндю се отдалечиха от къщичката и усетиха, че са се изгубили.

Скоро Плув-Плув откри Диджи и Зайо, но не намери Вихърчо и Дюндю. Вечерта съвсем изгубиха надежда, че ще ги открият.

- Какво ще правим? Ние сме трима - запита се Зайо.

- Уаа! - зарева Плув-Плув. - Аз съм виновен!

- Не си виновен ти! Те са си виновни - извика Диджи. - Те са се отдалечили от къщичката!

- Не! Аз пппредложих, хлъц, да игрем на, хлъц, жмичка.

- Добре де, ти измисли играта, но те измислиха къде да се скрият. Стига си ревал. Точка по въпроса.

- Добре! Хлъц! Хайде да ги потърсим в малката горичка.

- Да, може да са там, но ако отидем да потърсим в горичката може и ние да се изгубим- каза Диджи.

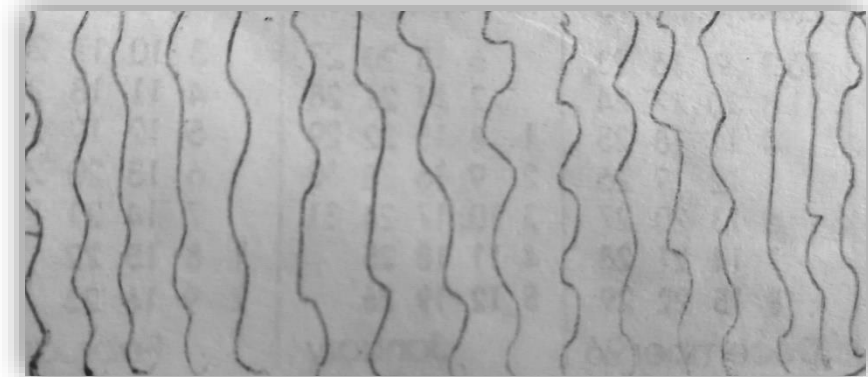
- Прав си! Но как иначе ще ги намерим?

- Ех, поне да имахме още една пружина, та да скочим върху нея - каза тъжно Зайо. - Можехме да се върнем у дома! Ех!

- Искам да ви кажа, че господин Никой не е гадател, а мошеник - извика Плув-Плув.

- То се знае. Той ни е изпратил пружина и знае, че ще скочим върху нея и ще излетим в гората - каза тъжно Диджи.

А през това време Дюндю и Вихърчо се лутаха из една гора, която се беше сляла с Гората на изненадите. Обаче дърветата в нея нямаха нито едно листо. Нашите приятели не се учудиха от това, защото целите им крака бяха покрити с листа - зелени, червени, жълти и кафяви - които бяха изсъхнали.

- 6 глава - Голямото приключение

Те се лутаха из голата горичка, с крака покрити с листа, когато видяха една къщичка. Но не беше обикновена къща, а такава, направена от вестници, списания и хартии.

- Виж, първи брой от списание “Прасенцето Пиджи”! То ми е любимото списание. Точно този брой пропуснах - каза Дюндю и откъсна този брой, който беше залепен с едно от най-слабите лепила.

На негово място зейна дупка. Вихърчо се престраши и погледна в нея. После погледна Дюндю и ахна. Всички мебели, вази и дори касетофони бяха направени от хартия, вестници и списания.

Прасенцето извика:

- Ето още един брой на “Прасенцето Пиджи”! Трябва да вляза.

Дюндю проби една огромна дупка в списанията и хукна към онзи брой седми, който също нямаше в своята колекция от “Прасенцето Пиджи”. Вихърчо също влезе, но се почувства

неудобно. Но когато видя броя, който нямаше на списание “Кончето Слоузи” почувства, че е в Рая.

Изведнъж се чу открехване на смачканата врата от вестници и когато се обърнаха видяха нещо бяло и леко прозрачно, което държеше списание “Духче”². То им каза:

- Я, мислех си, че съм единственият, който харесва списанията “Прасенцето Пиджи” и “Кончето Слоузи”.

Когато ‘нещото’ изказа това нашите приятели разбраха, че това нещо е...

- Дуух! - извикаха те и се шмугнаха под завивките, направени от корици на списания “Кученцето Спайнди”, които се въргаляха в легло, което пък бе направено от вестниците “Горски думи”.

- Не се плашете от мен. Аз съм само едно малко духче, което си няма никакви приятели - каза малкото и сладко духче и жално зариде.

- Не плачи - каза Вихърчо, който предпазливо си показва главата изпод вестникарското одеялце.

- Защо ми говорите? Нали съм страшно, голямо, грозно духче - промълви ридаейки духчето, - което според вас иска така да ви заплаши, че да заеквате през целия си живот.

- Не е така - каза Дюндю. - Искаме да сме приятели...

Прасенцето каза не това, което трябваше. Приятел с дух?

Ако беше станал такъв приятелите му ако можеха да го видят щяха да му се присмиват.

- Наистина ли? - попита духчето малко по-спокойно.

- Да - каза Вихърчо. - Наистина.

- Добре тогава. Аз се казвам Духчо - извика радостно духчето.

² В оригиналния ръкопис списанието носи името на известен бранд с главен герой-духче. Променено заради потенциално несъответствие с правата над запазена марка.

- Аз съм Вихърчо - представи се кончето.
- А аз - Дюндю - каза прасенцето, което вече харесваше
Духчо.
- А сега хайде да тръгнем да търсим приятелите си.
- Добре, Вихърчо! - извика Духчо, отвори вратата и те
тръгнаха.

А през това време Диджи, Зайо и Плув-Плув се бяха загубили из гората докато търсеха Дюндю и Вихърчо. Очите на патето се напълниха със сълзи и то каза:

- Ааа, изгубихме се в тази гъста гора! Искам да видя мама Плувна Патица! Къде си мамо? Уааа!!!
- Да ти кажа честно и на мен ми е жал, че не мога да видя моята мама Мечкана - каза Диджи.
- И на мен за мама Зая! - извика Зайо - Ех, мамо, ако знаеш колко ми липсваш! И ти, татко!
- Не говори за нея така все едно е умряла.
- Добре. Уаа! - изрева Зайо.
- Ох... Няма да ви търпя как ревете. Аз тръгвам, а вие седнете на това пънче и ревете. Ще видите, че и на него ще му дотегне от вашия рев.
- Не! И ние идваме с теб. Няма да ридаем - казаха двете животни.
- Добре, да тръгваме! - каза Диджи и потегли.

- Олеле, виж го това дърво! Клоните му са счупени - извика Дюндю на Духчо и Вихърчо.
- Трябва да го излекуваме някак - каза Духчо.
- Но ние не сме вълшебници - каза Вихърчо. - Не можем да засветим и да огреем дръвчето.
- Но пък можем да пеем - каза Духчо.
- Да не би да искаш... да пеем?
- Да! Хайде! Ще изпеем песента за слънцето.
- Добре де, добре. Почваме!.

*Светлината
е много важна за човешкото здраве!
Не само за него, а и за тебе, дръвчеее!
Ние ще излекуваме това дръвче!
То ни е приятел като всички те
като всички теее!
В беда ли си тиши
светлина потърсиши!
Трябва да грее тяяя
на таз земяя!
Ние ще излекуваме това дръвче,
То ни е приятел като всички те
Като всички теее!*

- Вижте, дръвчето е единственото зелено дърво в тази гора! Хайде да наричаме това дръвче “Зеленушко”, а гората - “Плешивата гора” - каза Дюндю.

- Добре! - съгласиха се Вихърчо и Духчо.

- Ей, приятели, сега разбрах защо листата на дърветата опадат - каза Вихърчо.

- Защо? - попитаха Духчо и Вихърчо.

- Защото е есен, а тогава окапват листата, а след есента идва...

- Да не би да е...

- Да...

- Зимата! - провикна се Дюндю.

Олеле, какво ще правят нашите приятели! Зима, сняг, студ... Горките те!

- Боже, какво ще правим? Нямаме храна, вода и... убежище. Само на Диджи ще му е добре - ще заспи дълбок зимен сън и ще хърка цяла зима. Ох, извинете, че го обидих - каза Дюндю.

- Не ни се извинявай на нас, а на него. Е, ако го открием - извика Вихърчо.

Тогава всички извикаха:

- Олеле!!!

А Диджи, Зайо и Плув-Плув търсиха място за почивка, но не можеха да си намерят. Но пък Диджи намери едно ножче, с което издълба дълбока дупка в едно дърво.

- Засега това ще ни е убежището - каза той, - а после ще видим.

Тогава Плув-Плув пак се разплака.

- О, къде се залутахме уааа! Къде ни е къщичката уаа!

Искам пак да плувам в езерцето ни - на мен, на татко Патоки и мама Плувна Патица!

- Ех, къде си мамо Мечкана?

- Мамо Зая, тате Зайотатко, къде сте?

- Няма да ги видим пак ако режем. Само ако си продължим пътя ще успеем - каза Диджи.

- Добре, да тръгваме! - каза Плув-Плув, изпъчи гърди и бързо-бързо започна да ходи смело наляво от хралупата им.

- 7 глава -

Снегът и откриването на къщичката

Наистина, да не повярваш, че страхливия Плув-Плув се превърна в смелия Плув-Плув. Диджи и Зайо тръгнаха с него, за да му помогнат в търсенето на Дюндю и Вихърчо. Не знаеха, че те са се сприятелили с дух, затова търсеха двама, а не трима. Като имаха предвид, че скоро ще завали сняг те много смело продължиха пътя си към своите приятели.

През това време другите отчаяно чакаха да завали сняг. Те преношуваха под едно малко борче, което на другата сутрин вече беше отрупано със сняг. Не само то, а и цялата гора беше бяла... Катерички влизаха в хралупите си и започваха да ядат лешници. Зимата беше много красива.

- В нашата къщичка на дървото сигурно Диджи вече е заспал - каза тъжно Дюндю докато вървеше през снега, който му беше покрил краката.

- Не е така! Вижте! Това е нашата къщичка! Най-после пак ще сме заедно - извика зарадван Вихърчо.

- Да и ще те представим, Духчо - извика Дюндю.
 - Ура! Най-после ще видя прословутия Диджи! - провикна се Духчо.
 - Но... защо тук няма никой?
 - Ехо, Диджи, Зайо, Плув-Плув! Къде сте?
 - Хрумна ми какво може да е станало с тях.
 - Какво?
 - Страшно е.
 - Казвай!
 - Доб... ре... Може да са тръгнали да ни търсят в гората и там да са се изгубили.
 - А... а... а... може звяра, който е изял Рей Фандър да е изял и тях.
 - Бррр... ррр... Страх ме еее... - каза Дюндю.
 - Не бъди страхлив.
 - Добббре...
 - Трябва да поспим, за да сме бодри - каза Вихърчо.
 - Ааа - прозя се Дюндю. - Спи ми сеее...
 - Тогава заспивай - извика Духчо.
 И в първата снеговита нощ нашите приятели Вихърчо, Дюндю и Духчо заспаха в своята къщурка.

- 8 глава - Петък тринайсти

Нашите приятели предпочетоха да заспят вместо да търсят приятелите си, защото бяха изморени. Те не знаеха, че съдбата пак ще ги събере. Но не знаеха и за това, че на другия ден е... петък тринайсти. А както знаете някои хора мислят, че тогава е денят на нещастията. И тази глава ще ви докаже, че това е истина.

И така, когато нашите приятели се събудиха те решиха да се поразходят около къщичката. Обаче някой беше махнал стълбата, с която те слизаха от дървото и те паднаха на земята.

- Ооох! - каза Дюндю.
 - Ооох! И още едно ох! - извика Вихърчо.
 - Кой ни е махнал стълбата? - попита Духчо.
 - Сигурно и на Диджи му се случват такива гадни и изключително лоши неща - каза Дюндю.

Но не беше прав. Диджи беше намерил уютна бърлога – пещера в една огромна планина. Плув-Плув, Диджи и Зайо си напалиха огън.

- О, изгубихме се! - каза Духчо. - Днес наистина е лош ден.
- Не много лош. Вижте! - извика Дюндю и показа пещера.
Но тя не бе обикновена, защото в нея се бяха скрили...
Диджи, Зайо и Плув-Плув.

- 9 глава - Папагалчето Джеси

- Приятели! - извика Диджи, когато видя останалите, които влязоха в пещерата - Отново сме заедно!
- И ние ви намерихме! Урааа! Да ви запозная с Духчо - каза Дюндю.
- Здравейте!
- *Здравейте! Здравейте! Здравейте!*
- Кой беше това? - попита Диджи.
- *Кой! Кой! Кой!*
- Прилича на папагал.
- Да, аз съм папагал - каза 'нещото' и от мрака излезе един папагал с най-различни шарки.
- О папагалче, аз се казвам Диджи.
- *Диджи!*
- А аз - Зайо!
- *Зайо!*
- Аз се казвам Плув-Плув.
- *Плув-Плув!* Аз съм папагалчето Джеси - каза срамежливо папагала.
- *Джеси!* - извикаха останалите.
- А да знаете къде ни е къщичката?

- Ами да... само че се изгубихме и вече не можем да влезем в нея - каза Вихърчо.

- Но пък поне ние си имаме още една къщичка – пещерата-каза Диджи и се усмихна.

- 10 глава - Коледа

От толкова много приключения нашите приятели съвсем забравиха, че след един ден е Коледа.

- Първи ден без Коледа - каза тъжно Плув-Плув.

- Ще има Коледа! - извика Диджи.

- Но няма да е истинска...

- Ами да. Без елха, подаръци...

- Мисля, че знам някой, който може да ни осигури елха - каза Джеси. - Бобърчо.

- Ами да! Той може да ни среже едно борче - извика Диджи.

- Искате ли да го помолим да ни направи елхичка? - предложи Плув-Плув.

- Хайде! - каза Духчо.

И Джеси им показа пътя до дупката на бобъра.

- Бобърчо! - извика Духчо, когато влезнаха в нея.

- Да. Кой ме вика?

- Аз съм, Джеси!

- Ооо, Джеси, какво искаш от мен?

- Ами да ни отрежеш едно дръвче - борче.

- Добре, ще ви отрежа - каза Бобърчо.

Скоро той беше открил подходящото дръвче. Заостри зъби и го заръфа. То падна.

*Високи борови гори!
Реки и стари зъвъбки!
Небето като от коприна!
Това е моята горина!*

След като Бобърчо изкрещя това всички засияха:

- Уау! Имаме си дръвче! То е за чудо и приказа!

- Бобърчо, искаш ли и ти да празнуваш Коледа? -

предложи Плув-Плув.

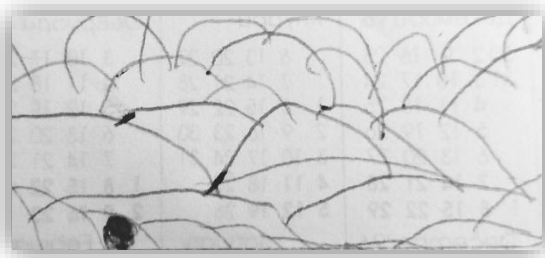
- Ами да! Благодаря!

- А как ще украсим елхата?

- Ами... хайде да попитаме братята и сестрите ми! -

предложи Бобърчо и хукна.

- Да, да тръгваме! - каза Диджи и хукна с него.

- Братчета и сестрички! - извика Бобърчо, когато стигнаха.

- Да, Боби! - извика една бобърка на име Селина.

- Какво има? - каза един мъжки бобър с прегракнал глас.

- Как да украсим коледната елхичка, татко? - попита

Бобърчо баща си, бобъра с прегракналия глас.

- Хм! Ще украсявате борче! Чакай да помисля - каза

Бобъра.

След около поволин час той извика:

- Еврика! Измислих!

След това бобъра отиде някъде, а когато се върна каза:

- Кога е Коледа?

- Утре. Защо? - попита Диджи.

- Знаех си, че е утре. Намерих този, който ще ви украси елхата. Само изчакайте до утре - каза бобъра.

- О, благодаря, татко!

- А ето ви сега гирлянди, за да украсите малка част от борчето.

- Благодаря. А сега да отидем да украсяваме елхата с гирляндите - каза Диджи.

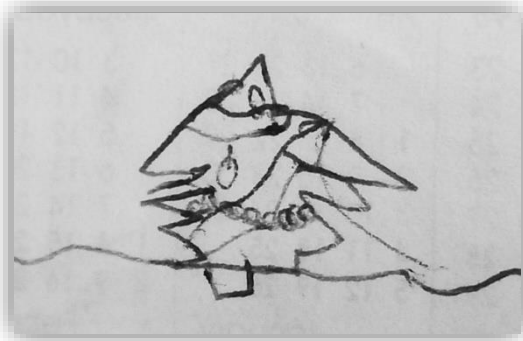
- Хайде! - извикаха останалите и тръгнаха.

Те успяха да украсят елхата, но като ли нещо ѝ липсваше. Помислиха си, че бобъра с прегракналия глас ще се погрижи за това.

Дойде нощта.

Приятелите чакаха изненадата на бобъра. Те се чудеха каква ще бъде тя. Изведнъж стана ден. По точно небето се освети от много, много лампи. Това бяха светулките. Те бавно, много бавно закацаха като малки снежинки на елхата. Тогава над нея се показа и северното сияние.

Истински снежинки заръсиха от небето...

- О, това е най-хубавият ми рожден ден! - каза Дюндю.

- Не бе, глупчо, това е твоят имен ден - каза Зайо.

- Ох, че сте глупави! Днес е Великден! - извика Плув-

Плув.

- Гергьовден е! Точка! - настоя Вихърчо.

- Сега разбирам колко сте глупави - каза Диджи. - Днес е Коледа!
- Доказателства? - извикаха четиримата.
Тогава Дюндю намери една пръчка и каза:
- Алинея първа - лято е. Алинея втора - вали дъжд, а не сняг - подсмихна се. - Алинея трета... Ъ... Ъ... Ъ...
- Добре - каза Диджи. - Алинея първа - зима е. Алинея втора - вали сняг. Алинея трета - има Коледна елха. Е!
Дюндю се зачерви. Изведнъж приятелите започнаха да се смеят.

- 11 глава - Облакът на прасенцата

Смехът продължи цял половин час. Изведнъж всичко около тях стана в сладолед!
Дюндю започна да гълта сладолед. После изведнъж ще появиха пет прасенца и казаха:
- О, Прасчо, ела при нас! Остави ги тези мухълъвци! Ние сме по-добри от тях!
- Добре - отсече Дюндю. - Идвам.
Всички се ококориха. Даже и Джеси и Духчо, които отдавна не бяха говорили.
- Но какво стана!! - извика Диджи Додълд - Защо нашият другар ни изостави?
- Не знам. Сигурно обезумява по прасетата.
- Та нали той самия е прасе! - каза Диджи.
- О, наистина! Тогава какво може да му е станало?
- Не знам.
- Хайде да го потърсим - предложи Диджи.
- Хайде!
И те тръгнаха да търсят приятеля си, който ги изостави.
А през това време Дюндю беше с приятелите си-измамници на коктейл.
- Една кола с хамбургер - поръча единият.
- Един шейк с баница - поиска вторият.
Най-сетне дойде времето на Дюндю.

- Едно детско меню³ с хамбургер!
- С телешко или без? - попита продавачът.
- Без, чувам че в телешкото месо има луда крава⁴.
- Каква да е играчката? - попита продавачът и подаде на

Дюндю три играчки - първата с едно кученце, втората с едно пингвинче, а третата като по чудо беше на мече, пате, конче, зайче и прасенце.

- Май малко прибързано тръгнах с тези прасета - каза си Дюндю. - Искам тази!

Той посочи третата играчка, плати и заедно с менюто избяга през вратата. Не след дълго другите прасета забелязаха това и го подгониха.

Той се сблъска с Диджи и другите.

- Дюндю! - извика мечето. - Толкова се радвам, че те виждам!

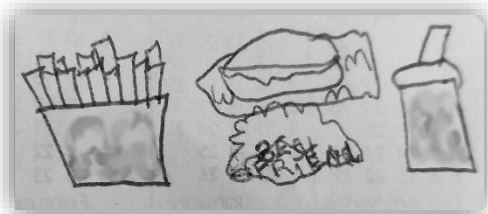
- И аз! Но да бягаме! - изкрещя Дюндю.

И те тичаха, тичаха и изведнъж отново се озоваха в Гората на изненадите, пак до елхата.

- Не знам какво беше това, но не ми хареса - каза задъхан Духчо.

- Поне купих нещо за ядене - зарадва се Дюндю. - Ммм...
пържени картопки,
хамбургер, кола⁵...
Играчка!

След това те
отидоха до едно дъбче
и... започнаха да
обядват.

³ В оригиналния ръкопис е споменато името на популярна верига за бързи храни. Променено заради потенциално несъответствие с правата над запазена марка. Причина и логото на снимката от същата страница да бъде замъглено.

⁴ Написано в самото начало на XXI-ви век, когато въпросният казус в здравеопазването все още е бил сравнително актуална тема.

⁵ В оригиналния ръкопис е споменато името на фирмата, произвеждаща напитката. Променено заради потенциално несъответствие с правата над запазена марка.

- 12 глава - Игри в снега на полето

След като изкльопаха всичко нашите приятели решиха да продължат пътя си, тъй като напред имаше дълга пътека.

- Дали вече не сме извън Гората на изненадите? - рече Плув-Плув.

- Не знам, но да продължим по пътеката - каза Диджи.
По пътя те запяха като по чудо една и съща песен:

Пролет, лято, есен, зима...

Зима! Зима!

Да, сега е зима, бяла и красива!

Малко студено е сега, но нищо - на, на, на, на, на, наа!

Песен пеем и се смеем - та, та, та, та, та, та!

Ура за песента, за зимата!

Песен за любовта, от Дядо Коледа!

На, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на, на!

Зима... зима... зимата!

Изведнъж Диджи, който беше най-отпред се подхлъзна и прекатури. Зайо се препъна в него, Плув-Плув в Зайо, Дюндю в патето, Вихърчо се препъна в прасенцето. Кончето пък спъна Духчо, Джеси и Бобърчо. Осемте приятели се прекатуриха по склона, след което гръмогласно се засмяха. Нямаше кой да ги слуша или гледа и затова започнаха да се въртят в пухкавия сняг.

- Стоп, стоп, стоп! - извик Джеси с тънкото си гласче. -
Първо да направим план на игрите си.

- Хайде да се целим със снежни топки... - предложи Диджи.

- ... и да си направим подснежен тунел... - каза Зайо.

- ... и да се спускаме по склончето, по което се прекатурихме... - извика Плув-Плув.

- ... и да си направим снежен човек... - намеси се Дюндю.

- ... както и снежна крепост... - каза Вихърчо.

- ... и... - запечна Духчо. Той не можа да се сети за друго нещо, което може да правят в или със снега.

- Добре, стига толкова - каза Диджи. - Все пак трябва да продължим пътя си.

- Но преди да стане Коледа, по-точно вчера, не е било петък тринайсти - каза Плув-Плув.- Било е петък двацет и трети!

- Значи онова си е било чисто и просто късмет, нали! - попита Дюндю.

- Да! - извикаха в един глас другите.

- Ех - каза Плув-Плув. - Колко много приключения изживяхме за три дена!

- Какво? - възрази Зайо - Какви три дена! Та ние сме цяла седмица вече в Гората на изненадите!

- Ммм! - промърмориха Духчо, Джеси и Бобърчо.

- Добре де! - каза Зайо. - Вие сте от по-отдавна тука.

- Дообре! - възкликна Диджи. - Да спрем да се отдалечаваме от темата. Ние бяхме решили да...

- ... си играем със снега - каза Вихърчо.

- Тогава... - промълви Диджи.

- ... да започваме! - извика Вихърчо.

- Виждаш ли нещо, Борис?

- Не, господарке!

- Погледни по-наляво!

- И там няма нищо!

- Ами по-наляво?

- И там няма ни... о, виждам нещо!

- Какво?

- Ами... едно мече, има зайче, пате, прасенце, конче, папагалче, бобърче и... и...

- И какво?

- Ами и... ДУУХЧЕ!

- Да, това са те... Най-накрая открих мечето Диджи Додълд и приятелите му! ХА! ХА! ХА! Скоро... съвсем скоро ще ги заловя! Борис, подготви царската кола и най-хубавите ми дрехи.

-Дадено, господарке.

- Хайде първо да направим снежен човек! - предложи Диджи.

- Добра идея, Диджи! - каза Вихърчо.

Те намериха две малки вече направени снежни топки и започнаха да ги въргалат в снега.

А на друго място...

- Борис, иде ми да запея!

- Ами тогава пейте, господарке!

- Добре. Ъъм!

*Песен, която нея значи съм радостна
Песен, която нея радвам се сега!*

Борис: Така е, господарке!

Пак тя:

*Ще хвана Диджи Додълд
и проблемите ще свършат*

Борис: Да, да, да, да! Ох!

Пак тя:

*Ако не го направя мечето ще стигне до Мечкан!
И тогава е краят ми, ще съм загубена аз!*

Борис: Защо?

Пак тя:

*Защо ли? Защо? Защото ще открие сили всемогъщи!
Тайна ще разкрие и аз ще умрааа!*

- Защо? - каза Борис.

- Ще ти кажа по-късно, Борис! Сега да сляза долу да се кача на царската кола!

Кой е Борис? А коя е 'господарката'?

Ще се разбере по-късно.

Когато завършиха двете снежни топки Диджи каза:

- Сега трябва да ги поставим една върху друга, да намерим очи, уста и носле, да сложим и две снежни ръчички и ще сме готови!

- Чувствам се в Рая! - каза Джеси. - *В Рая, в Рая!*

- Което ми напомня нещо - намеси се Духчо.

След което той запя:

*Сняг, сняг, пухкав сняг!
Става за снежен човек, снежен човек,
снежна крепост, снежна крепост,
Подснежни тунели, подснежни тунели
И какво ли още нееееее!*

- Спири! - извика Диджи. - Приятели, вижте!

Към тях се задаваше една карета. В нея седеше жена със златна корона на главата си. Ала тя беше... лисица. Около нея подскачаше едно малко зайче, облечено с дрешки. Да, това бяха Борис (зайчето) и 'господарката' т.е. царицата - както и на цялата земя, така и на Гората на изненадите.

- Борис, отвори ми вратата! - заповяда тя.

След като зайчето ѝ отвори вратата тя извика:

- Стражи, хванете ги!

- Но... какво? - попита се учуден Диджи.
След миг всички бяха заловени освен Духчо.
- Бягай, Духчо! - извика Зайо.

Духчето побягна, а стражите затичаха след него.

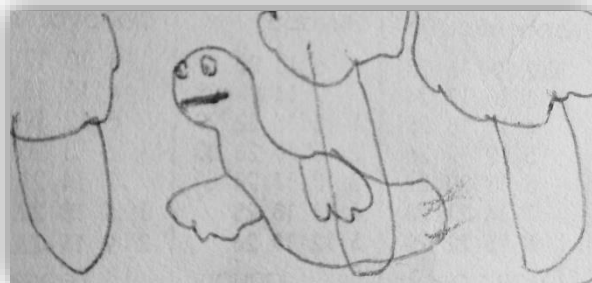
Изведнъж единият скочи върху му и го хвана. Ала той... мина през него. Ами нали е дух! Може да минава през всичко! И именно затова продължи нататък като преминаваше през дървета, храсти и други.

“Дано Духчо да намери помощ” - помисли си Диджи.

Тогава колесницата, заедно със затворниците, потегли към двореца. Когато стигнаха там седемте приятели и няколко стражи потеглиха към подземния затвор. Първо влязоха в една стая, пълна със затворнически дрехи. На всеки облякоха по една. После ги блъснаха в една килия, в която имаше друг затворник...

Междувременно Духчо тичаше без да спира и за миг. Вече летеше през Гората на изненадите и изведнъж... се блъсна в нещо. След това изпадна в безсъзнание.

- 13 глава -

Срутването и тайния тунел (+ историята на...)

Животните се повъртяха около тайния човек и изведнъж светлината озари лицето му.

- Ааа! - изпищя Джеси.

- Не мога да повярвам! - извика Диджи.

- И аз! - каза Вихърчо.

- Т... т... това е... - заекваше Дюндю.

- Да, това е дух! - извика Плув-Плув.

- И не е Духчо! - изпищя Зайо.

- Да... - подсмърчаше Бобърчо. - Това е духът на РЕЙ

ФАНДЪР!!!

Това наистина беше Рей

Фандър - изчезналият човек!

Но дали наистина беше дух!?

- Не се страхувайте от мен - каза Рей Фандър. - Аз не съм дух! Аз съм от плът и кръв!

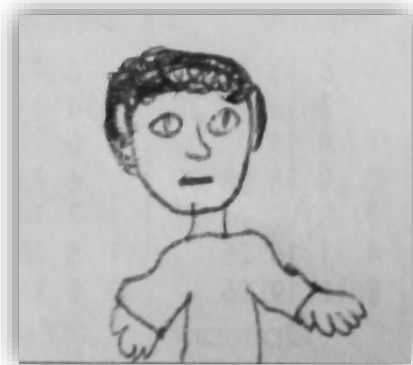
- Ами тогава защо във всички вестници от преди година и половина пишеше, че си изчезнал в Гората на изненадите? - попита Вихърчо.

- Направо е най-добре да ви разкажа историята си! - каза Рей Фандър.

- Няма да е зле! - извика Зайо.

- Всичко започна преди година и половина. Тогава бях силно и младо деветнадесетгодишно момче. Разхождах се всяка сутрин покрай едно кладенче в средата на града! Винаги си пях следната песен:

*Кладенче мило,
Сладко и красиво,
При теб злото ще победи
и винаги ще имам аз мечти!*

Когато я пях винаги гледах в кладенчето. Един ден погледнах в него и видях нещо размазано. Помислих си, че някой е паднал долу и скочих в него. Долу нямаше нищо. Изведнъж се появи един магьосник. Беше добър. Изведнъж той проговори:

- Здравей, момче. Ти имаш важна задача. Трябва да минеш през Гората на изненадите. Намери мечока и продължи пътя си с него!

Тогава изведнъж се озовах сред дървета. Бях в Гората на изненадите. Започнах да тичам. Тичах, тичах и изведнъж се блъснах в едно петметрово дърво. Не знам как, но счупих най-горните клони. Тогава изпаднах в безсъзнание. Когато се събудих бях тук, в затвора на царския дворец. При мене имаше един мечок. Разказа ми, че ние двамата сме покровители на доброто. Ернестина, царицата, пък обича злото и затова ни е пъкнаха в затвора - защото можем да я победим! Каза ми освен това, че имал син и много го обичал, но нали разбирате...

- ... не можел да го вижда! - допълни Прасчо. - А как се е казвал мечокът?

- Ще ви кажа, но първо да ви обясня, че той безследно изчезна. А името му беше Мечкан Додълд.

- ДОДЪЛД! - извика Диджи.

- Да! А синът му се казвал Диджи, съпругата му - Мечкана.

- Но моят приятел тук, дето го виждате, се казва Диджи, а майка му... - каза Зайо.

- Мечкана Додълд - каза Диджи.

- Но... но... - заекна Рей. - Значи ти си синът му и си изпратен, за да победим злото т.е Ернестина.

- Трябва да изляза от този затвор! - извика Диджи.

- Какъв е той? - попита Бобърчо.

- Сега ще ви кажа - каза кончето и се приближи към тях, за да им го каже. Ала изведнъж...

БУУМ! ТРЯС! ПУФ!

Междувременно Духчо се съвзе и видя в какво се е блъснал. Беше дърво. Той погледна нагоре и видя къщичката на дървото.

- Какво стана? - запита се той. - Защо се сблъсках тука?
След като се качи на дървото видя, че всичко е на мястото си. Понеже беше много изморен легна на легълцето и веднага заспа.

Междувременно в двореца цареше суматоха.
- Гррр! - ядосваше се царица Ернестина.
- Не се гневете, господарке! - вайкаше се Борис.
- Как е могло да стане?! - викаше тя. - Архитектът всяка седмица подпълва с бетон стените! Как е станало!?

Ето какво се беше случило - целия таван на подземния затвор бе рухнал, както и всичко в стайте на първия етаж.

- Кога ще дойде пазачът, по... !? - викаше Ернестина.
- Ъ... ъ... ъ... извинете за закъснението, царице! - каза гласът на току-що дошлия пазач.

- Нищо. Давай към смисъла. Какво ново за затвора?! - изкрещя царицата.

- Ами... такава... Добре - който е бил в подземнието е мъртъв. Има 15 процента поне двама да са живи. Пък и не можем да влезем.

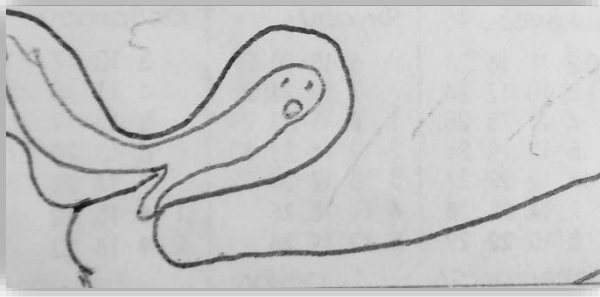
- Ах! - извика Ернестина. - Точно, когато хванах онзи, синът на Мечкан, Диджи! Е, Мечкане, където и да си, да знаеш че синът ти е мъртъв!

Когато се събуди Духчо стана и започна да се разхожда из къщичката и да размишлява:

“Как ли да измъкна Диджи, Зайо, Плув-Плув, Дюндю, Вихърчо и другите? Не мога да отида в замъка, защото кралицата и влечугите ѝ ще ме хванат по един или друг начин. Хмм...”

Изведнъж усети, че пропада. Тогава той залитна и проби една част от стената на къщата и наистина запропада по един таен тунел. Хвърчеше надолу като стрела.

- 14 глава - Бягството

Както си летеше Духчо видя светлина. Изведнъж изхвърча от... върхът на дървото и залетя към двореца.

“Хей, не мога да спра!” - мислеше си той.

Изведнъж като стигна до покрива на двореца влезе през комина. Някаква сила го управляваше. То профуча покрай стаята на кралицата и проби камината! Прдължаваше надолу. Хвърчеше с десет километра в час. Изведнъж спря. Беше се озовал в ‘килията’ на Диджи и другите. Поогледа се насам-натам и видя... мечето.

- О, Диджи... - извика той и захвърча към него.

- Мечето беше затрупано с камъни и в безсъзнание.

- О, слава Богу, жив си! - извика Духчо. - Хайде, събуди се! Събуди се!

Изведнъж ръката на мечето помръдна. То отвори очи и извика:

- О, Духчо! Толкова се радвам да те видя!

- И аз се радвам, Диджи - извика духчето. - Я да те видя! Олеле! Целият си в рани! Но слава Богу, че са малки!

- Да. А къде са другите?

- Още не съм ги открил! - каза Духчо.

- Трябва да ги намерим - извика Диджи. - Сигурно те са по-зле от... Дюндю!

Мечето беше намерило прасенцето. То стана и отиде при него.

- О... - каза Диджи. - И Дюндю е затрупан като мен. Тъъ! Отместих го от камъните! Дюндю, Дюндю, моля те, съвземи се!

Изведнъж Дюндю отвори очи и каза:

- Диджи, благодаря, че ме спаси! Само искам да кажа, че Джеси е жива! Тя е затрупана от другата страна на стената, до която бях аз.

- Добре! - извика Диджи. - Духчо, пази го. Аз отивам да видя Джеси!

След това той се промъкна през дупката, в която беше затрупан Дюндю и чу пъшкания и охкания. Видя Джеси и я измъкна.

- Готово - извика мечето. - Тя е спасена, но къде са другите?

- Не знам защо, но имам способността да режа и камъни! - извика познат глас.

- Бобърчо! - извика Духчо.

- Да! От плът и кръв! И вижте какво ви нося!

Бобърчето влачеше Зайо, който имаше голяма рана на ухото.

- Ура! - извика Диджи. - Остават само Вихърчо...

- Тук! - извика малкото конче откъм задната страна на Диджи.

- Вихърчо! Радвам се да те видя жив и здрав! - извика Духчо.

- Остават още Плув-Плув и... Рей - каза Диджи.

- Рей!? - запитва се Духчо. - Кой... Рей?

- Дълга история! - отговори Диджи и му разказа.

- Не мога да повярвам! - извика Духчо. - Ти си покровител на доброто.

- Да - отговори Диджи, - но без Рей няма да намеря татко, пък и силата ми няма да бъде пълна!

- Трябва да го намерим! Сетих се! Аз съм дух и мога да минавам през всичко! Съответно ще се промъкна тук-там и ще намеря и Плув-Плув, и Рей!

- Чудесна идея! - извика Диджи. - Хайде, тръгвай!

Духчо полетя насам-натам и след малко завика:

- Хей, Диджи, виждам човешка ръка! Това е Рей Фандър. Ще го измъкна и ще потърся и Плув-Плув.

След като Духчо измъкна Рей той с много мъка (тъй като е дух) го занесе при Диджи. След това хукна да търси Плув-Плув.

Търсеше, търсеше, но не го намери. Всички решиха, че ги е напуснал.

- Когато... - заговори със сълзи на очите Диджи. - ... заваля първия сняг преди няколко дни той непрекъснато говореше колко много иска да се прибере при майка си Плувна Патица и при баща си...

- Той беше първият ми приятел! - заплака Зайо. - Той ме запозна с вас.

- Да му отдадем последни думи - каза Диджи. - Амин!

- Амин! - каза Зайо.

- Амин! - каза Дюндю.

- Амин! - каза Вихърчо.

- Амин! - каза Духчо.

- Амин! - каза Джеси.

- Амин! - каза Бобърчо.

- Амин! - каза Рей.

- Амин! - каза Плув-Плув...

- ПЛУВ-ПЛУВ! - извика Диджи. - Но ние мислехме, че си мъртъв!

- Не, не съм - каза патето. - Само се бях заклешил. Виках, виках, никой не ме чуваше. По едно време видях Духчо да прелита над мен, но и той не ме видя или чу!

- Толкова съм радостен! - извика Зайо и го прегърна.

- Шшшт! - прошепна Диджи и каза - Чуйте!

Всички се заслушаха и чуха следното:

- Е, Борис, след петнадесет минути ще намерим телата на онзи мечок Диджи и приятелите му!

- Как се вълнувам, господарке!

- Мога да взема силите му и да стана по-велика! Ха ха ха!

Ясно беше, че това са Ернестина и помощникът ѝ Борис.

- Трябва бързо да се измъкнем от тук - каза Диджи. -

Впрочем, Духчо, ти как влезе?

- През комина. Някаква сила ме управляваше.

- Да, това е силата на доброто! - извика Диджи. - Може би ако ние с Рей си хванем ръцете ще успеем да избягаме!

- Чудесна идея, Диджи! - каза Рей - Хайде, да го направим!

След това те се хванаха и светлина озари всичко около тях. Даже Ернестина я видя и извика:

- Стражи, те са живи! Бързо, прокопайте тунел!

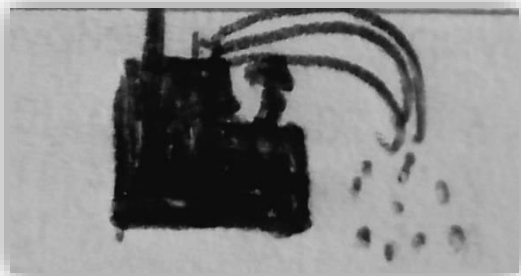
Диджи чу вика ѝ
и извика:

- По-силно, Рей!

- Добре, Диджи!

Изведнъж

някаква сила повдигна
всички. Те минаха през
стената, продължиха по
комина и изхвърчаха от
него. Ала изведнъж се
понесоха надолу.

- Ааа! - завика Диджи и ръката му се изхлузи от тази на
Рей.

- Ааа! - извикаха другите.

Понесоха се надолу с висока скорост. И тамън да се забият
в земята се озоваха на място, цялото в сладолед. Дюндю започна
да гълта сладолед.

- Къде сме? - запита се Зайо.

- Мляс... Аз знам! - каза Дюндю. - Ние отново сме на
ОБЛАКЪТ НА ПРАСЕНЦАТА!

Диджи се огледа и каза:

- Да, Дюндю казва истината! Ние сме на **ОБЛАКЪТ НА
ПРАСЕНЦАТА!**

- 15 глава -

В 'гората' на маргаритките

- Как се озовахме пак тук? - запита се Плув-Плув.

- Ммм... Мххх... Да! - извика Диджи.

- Какво 'да'? - попита Вихърчо.

- Свързах двете ни идвания тук и разбрах, че почти винаги,
когато се вълнуваме се телепортираме....

- ... тук! - довърши Дюндю със сладолед в устата.

- Да продължим по тази пътека - предложи Бобърчо. -
Може да срещнем някое вълнение и да се върнем.

Тогава те продължиха по пътеката. По пътя Зайо каза:

- Като помисля с какво започна приключението ни. С
онова писмо от господин Никой...

- ГОСПОДИН НИКОЙ? - извика Рей.

- Ами да! - каза Вихърчо.

- Но... - извика тихо Рей. - Така се казваше магьосникът, който ме изпрати при Мечкан!

- О - сепна се Плув-Плув, - значи господин Никой не е бил мошеник, както мислехме ние... Бил е...

- ... магьосник - допълни Зайо. - Ето защо искаше да тръгнем на пътешествие - искал е да намерим бащата на Диджи!

- Именно! - каза самото мече. - Още не мога да повярвам!

- Факт е! - извика

Вихърчо, още учуден.

- Е... - каза Зайо -

Поне имаме още нещо, което да знаем!

След това те продължиха пътя си.

Не след дълго вървене нашите приятели се спряха у учудиха. Срещу тях се ширеше просторна ливада, пълна с маргаритки. И цветята бяха по-големи от Диджи и другите. Приятелите се приближиха и чуха гласове, които пяха следното:

*Ах, цветя, ах, цветя,
песен за нашите сърца
Мирис на цветя и на песента!
Маргаритки, карамфили
цветни рози и жасмини -
как да не запея аз,
ще запея в захлас,
о, колко радостна съм аз!
Песента ни не приключва
Не приключва тя!
За да можем ние да пеем,
да я пеем ний сега!
Песента за цветята!
Песента ни тук приключва,
НА! НА! НА! НА! НА!*

- Браво, чудесно пеете, цветя! - извика Плув-Плув.

- ЦВЕТА! - извикаха всички в един глас.

- Да - отговори една малка и мила маргаритка. - Все пак и ние сме живи. Можем да говорим и пеем.

- Може ли и ние да пеем с вас? - попита Вихърчо.

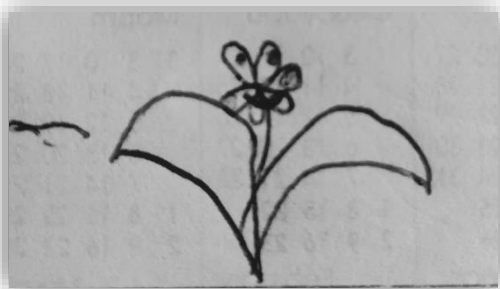
- Разбира се! - отговори малката маргаритка. - Нали?

- Да! - извикаха всички други от цялата поляна.

- Вие знаете песента за Дядо Коледа и Дядо Мраз, нали? - попита милата маргаритка.

- Да! - извикаха нашите приятели.

- Тогава... да започваме!

*Дядо Коледа пристига
с кошница пълна с подаръци!*

*Дядо Мраз пък идва
с цял кашон с тях!*

*И ние се радваме
и пеем*

*и се смеем
и скачаме*

с подаръците!

*Полезни, неполезни -
нас не ни интересува,
защото все пак са подаръци!*

*И ние се радваме
и пеем*

*и се смеем
и скачаме*

с подаръците!

*И пеем
и се смеем
и се радваме*

*и се смеем
и се смеем!*

- Чудесно! - каза Диджи. - Ние сме чудесни!

- Хайде да изпеем още песни! - извика чаровната маргаритка.

- Да! - извика Плув-Плув.

- Не - тъжно каза Диджи. - Трябва да продължим пътя си. - след това тайно си подшушна - *На децата, четящи книгата, може да им стане скучно.*

- Моля ви! - извика една голяма маргаритка.

- Ъ... добре, де - ще останем за още една-две песни.

- Добре! - извика голямата маргаритка. Приятели, подгответе се за следващите петдесет и девет песни. Не, нека да са седемдесет и три или пък сто тридесет и седем?

- Ааа! - извикаха в един глас Диджи и неговите приятели и хукнаха извън 'гората' на цветята.

- 16 глава - Русалката Ани

Веднага щом излязоха от 'гората' на маргаритките нашите приятели се затичаха напред. Толкова се бяха развълнували, че се бяха върнали до Гората на изненадите. Не 'във' нея, а 'до' нея. По-точно до брега на езерце.

- Ох - въздъхна Плув-Плув. - Толкова съм радостен, че отново сме тук, че няма на къде!

- Не знаех, че използваш такива изрази! - каза Диджи.

- И аз самия не знаех - възкликна патето. - Но сега вече знам.

- Е, сега какво ще правим? - запита се Вихърчо.

- Или ще се върнем в Гората на изненадите - каза Зайо, - или ще седим тук и ще блеем в езерото. Вие какво предпочитате?

- Да продължим приключението си в Гората на изненадите.

Тогава всички се отправиха натам. Ала се бяха отдалечили едва на три педи от езерото, когато от него се чу глас:

- Хей, момчета, елате при мен в езерото.

Приятелите се обърнаха и извикаха:

- РУСАЛКА!

Наистина, от езерото се подаваха глава и опашка.

- Ама ти наистина ли си русалка, ма? - попита Плув-Плув,
а Диджи тайно му каза на ухото:

- Плув, Плув, не използвай такъв език!

- Добре, де - каза патето. - Ти наистина ли си русалка?

Нали добре го казах?

- Да! - отговори момичето в реката т.е русалката. - Да и на двата въпроса. - Искате ли да дойдете при мен?

- Ами да! - извика Рей. - Нали?

- ДА! - извикаха другите.

Тогава всички наскачаха във водата.

- О, не! - извика Диджи. - Животните освен патетата не могат да плуват! Ще се издавим!

- Не се безпокойте! - извика русалката и зарецитира -
Алабим, аламум! В русали превърни и магията след три часа
развали!

Тогава на всички приятели им поникнаха опашки.

- Уау! - извика Дюндю. - И още едно уау!

- Как го направи? - попита Диджи.

- Лесно! - отговори русалката. - Като да събереш две и две!

Ние, русалките, участваме в Групата на сирените-магьосници!

Ще учите това в седемнайсти клас!

- Има ли такъв клас? - запита се Джеси.

- Има! - отговори момичето. - В час по русалкомагия. О,
извинете, забравих, че не сте русали за дълго и имате само
дванадесет класа!

Но както и да е -

да плуваме

надолу, че искам

да ви покажа

много неща от

морския свят.

Тогава

всички се

отправиха към

морските дълбини.

- Колко е красиво! - възкликна Зайо като видя част от подводния свят.

- Нали? - попита русалката.

- Да! - отговори Дюндю. - Също като в “Малката русалка”!

- О! - възкликна русалката. - Вие гледате ли “Малката русалка”?

- Да! - извикаха в един глас другите.

- Чудесно! - извика русалката. - Вие до кой епизод сте?

- До тридесет и трети - каза Вихърчо. - А при вас, ако го гледате, до кой епизод сте стигнали?

- Охо! - сепна се русалката. - При нас, нали сме русали и русалки, сме с напреднали епизоди. Някъде към седемстотин и някой!

- “Малката русалка” е с повече от триста епизода!? - извика Дюндю, който беше голям почитател на анимационния филм.

- Да.

- Има да си гледаме! - каза Диджи.

- Не се безпокой! - извика русалката. - При вас може би ще дадат само първата част, която е от сто и деветдесет епизода. Всъщност това ме подсеща, че след пет минути започва новия седемстотин и някой епизод. Трябва да го гледам! Ще дойдете ли у нас да хванете какво ще се случи след седемстотин епизода по вашия канал?

- Разбира се! - извикаха Диджи, Зайо, Плув-Плув, Дюндю, Вихърчо, Духчо, Джеси, Бобърчо и Рей т.е всички.

След това те се запътиха към къщата на русалката. По пътя тя им каза, че се казва Ани и че има майка, баща и две сестри.

Най-сетне стигнаха до къщата и влязоха в стаята на Ани. Седнаха на ‘водното ѝ легло’ и погледнаха към телевизора, който беше направен от водорасли и раковини. Тогава започна 751-ви епизод на анимацията “Малката русалка”. Не след дълго (точно след половин час) епизодът свърши.

- Ммм... - промърмори Плув-Плув. - Филмът свърши. Точно на най-интересното!

- Да! - отговори Диджи. - Тамън русалката беше поразена от смъртоносната мълния, която вещицата ѝ прати.

Всички въздъгнаха тежко. Дали русалката ще умре? Това те щяха да разберат по тяхната телевизия след няколко години!

Ала искат, не искат, трябваше да си тръгват.

- Ех, жалко! - въздъхна Дюндю.

- Да! Време е да ви телепортирам на брега - каза Ани. - Аласим, аласум, до Б. Х. ги заведи!

Ала изведнъж тя извика:

- О, не! Обърках думите! Трябваше да кажа Б. Е, а не Б. Х!

Но вече беше късно. Диджи и неговите приятели полетяха нагоре и изведнъж се озоваха на един плаж, а той се казваше...

- 17 глава - Час на Бевърли Хилс

- ... Бевърли Хилс! - извика Вихърчо. - Ние сме на Бевърли Хилс!

- Ето защо Б. Х. ни доведе тук! - каза Диджи. - Б. Х. са инициалите на Бевърли Хилс!

- А Б. Е. е значело 'брега на езерото'. - въздъхна Плув-Плув.

- И сега какво ще правим? - попита Зайо.

- Не знам - отговори Рей. - Можем само да седим тук и да чакаме някакъв обрат на събитията.

- А защо и... - подхвана Бобърчо.

- ... да не се позабавляваме! - допълни Диджи.

- Страхотна идея! - извикаха другите.

По-нататък на брега те завариха най-чудесното място за игри - самотно кътче с красив изглед към морето.

- Като начало може да се погмуркаме! - предложи Плув-Плув.

- Добра идея! - извикаха Диджи и Дюндю заедно.

- Вижте! - каза Вихърчо. - Ще направя конско двойно салто... във вода.

Тогава той се хвърли с всичка сила във водата.

- Хей! - разкрещя се Джеси. - Не почвайте без мен!

- Хайде да се гмуркаме! - извика Диджи и за втори път предложи.

Тогава пък всички се гмурнаха. След цели десет секунди изплува Вихърчо. След петнадесет секунди - Зайо. На седемнадесетата секунда Рей си показа главата. На двадесет и първата - Диджи, на двадесет и петата - Дюндю. Шести изскочи Бобърчо, на тридесетата секунда - Духчо, на осмо място се постави Джеси, а Плув-Плув изскочи като 'мокра кокошка' (почти в буквалния смисъл). Той беше издържал четиридесет и три секунди.

- Па-па! - извика той. - Па-па!⁶

- Плув-Плув май го е хванала лудостта. - предположи Диджи.

- Не, не е така - каза Зайо. - Просто е глътнал повечко вода!

- Да, така е! - извика Дюндю.

⁶ В оригиналния ръкопис Плув-Плув изпява откъсче от популярна реклама за напитка. Променено заради потенциално несъответствие с правата над запазена марка.

И това беше истина. Не след дълго Плув-Плув весело записука:

- Пиу, пиу! АХ!

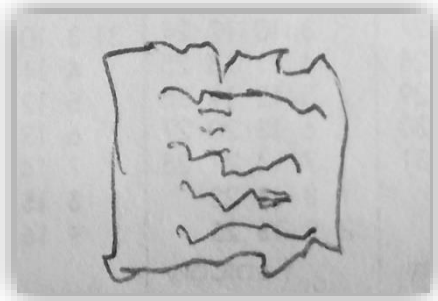
- Какво е това? - попита Диджи.

- Някакъв лист хартия. Какво ли пише?

Тогава всички зачетеха следното:

Продукти за гююювеч:

1. ¼ зелени водорасли
2. 3 риби (живи)
3. Мазнина от октопод (около 5 гр.)
4. 3 корена от лилия
5. Една връзка магдааноззз
6. Рибопечка.

Тогава всички погледнаха от другата страна, защото там пишеше следното:

Смесвате водораслите с рибите, в сместа пронизвате рибите (кръвта е таен сос)⁷.

Изсипвате мазта на октопод,

мелите,

разбърквате,

пресипвате

в чиста чиния и смесвате с корени на лилия и пак...

мелите,

разбърквате,

пресипвате

в друга чиния, замазана с магдааноззз

и пак...

мелите,

разбърквате,

не пресипвате

в друга чиния и мушките в рибопечката. Печете половин час, след което отново...

⁷ В истинския живот авторът не поощрява насилието над животни.

мелите,
разбърквате,
пресипвате
в последната чиния.
След това... ЯДЕ-ТЕ!

- Уууф! - изпъшка Плув-Плув. - Какъв миш-маш стана!

- Да! - извика Диджи. - 'Писателят' очевидно не знае да готви!

- За нищо не света не бих хапнал това! - каза Дюндю. - Как се казваше? Гююювеч ли?

- Да - отговори Духчо. - Но как ли се е озовала рецептата за рибешко 'ястие' на брега?

- Не знам! - извика Джеси.

- Може Плув-Плув да го е извадил докато беше във водата!

- Да.

- Е, както и да е! - извика Диджи и тръгна напред ала изведнъж се блъсна в някой.

- Извинете! - каза той и погледна да види кой е блъснал.

Това бе едно много красиво женско мече.

- Ъ... ъ... ъ - заекна той и залитна назад. Цопна в морето, а Плув-Плув се засмя.

- Диджи май се влюби! - прошепна той на другите.

- Да - каза Дюндю. - И аз щях да го направя ако бях мече на тринадесет години. Това е нормална възраст. Пък и мечката е много

сладка.

- Шшт! - изшептя Духчо. - Вижте, той излиза!

Всички видяха как мечето излезна от водата мокър до кости.

- Какво ви стана? - попита младата дама.

Настана напрежение. Вихърчо прошепна на другите:

- Леле, колко интересно стана! Все едно гледам на живо сапунка⁸!

- Ъ... ъ... ъ... такава... - промърмори Диджи и пак цопна във водата.

- Абе на тоя какво му става? - попита Рей останалите. - Да не е полудял първия път като 'скочи' във водата?!

- Любов! - въздъхна отново Плув-Плув.

- Шшшт! - извика пак Духчо. - Той пак излиза. Този път е като мокра кокошка.

- Какво ви стана? - попита за втори път женското мече.

- Ами... такава... - заекна и пак залитна да пада в морето, ала този път Зайо скочи и го хвана, след което му прошепна на ухото:

- Отговори ѝ, Диджи! Не се срамувай!

- Ддобре...! - каза Диджи и си отскубна ръцете от тези на Зайо. - Госпожице...

- ... Мечица...

- Госпожице Мечица... вие сте много красива!

- О, благодаря! - отговори Мечица.

- Ъ... ъ... ъ... - продължи Диджи. - Вие от къде сте?

- От едно малко градче наред поляна, близо до... Гората на изненадите!

- Сериозно! - извикаха Диджи и приятелите му.

- Как не сме се засекли! - каза Диджи. - Аз живея в съседното градче! Но... как сте попаднала тук?

- О... благодарение на моята мила, несръчна приятелка Ани. Тя е русалка. Обърка една магия и ме доведе тук, в Бевърли Хилс, вместо на брега на езерото!

- Какво съвпадение! - извика Диджи. - И нас Ани ни 'доведе тук'. Впрочем, аз се казвам Диджи.

- Ти вече знаеш моето име. Запознахме се! Но искам да се запозная и с приятелите ти, Диджи!

- О, добре! - възкликна Диджи. - Представете се, момчета!

- Аз съм Зайо!

⁸ В оригиналния пъкопис е споменато името на популярен сапунен сериал. Променено поради потенциално несъответствие с правата над запазена марка.

- Приятно ми е, Мечица!
- Казвам се Плув-Плув.
- Чудесно! Аз съм Мечица!
- Моето име е Дюндю.
- Мечица се казвам пък аз!
- Духчо!
- Да, Духчо... ДУУХ!

Тук Мечица се стресна, но пък Диджи ѝ каза:

- Не се безпокой, той е добър дух. Пък и е наш добър приятел.

- Ох, олекна ми, да продължим!

- Бобърчо!

- Приятно ми е! Мечица.

- Джеси.

- Мечица!

- Аз съм

Рей Фандър.

- РЕЙ ФАНДЪР! - изпищя Мечица. - Но ти си МЪРТЪВ!

- Не - поправи я Диджи и разказа историята, след което тя беше запозната с всички.

- А сега мисля, че е по-добре да се измъкнем някак си от Бевърли Хилс! - предложи Дюндю.

- О, аз знам как - каза Мечица. - Знам вълшебните думи.

Но понеже тук ми харесва реших да остана за около половин час!

- Аз ще остана с теб! - извика Диджи.

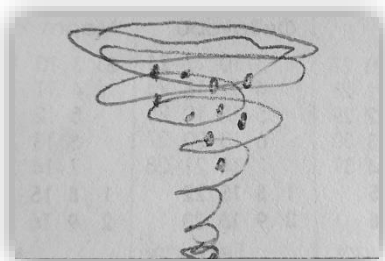
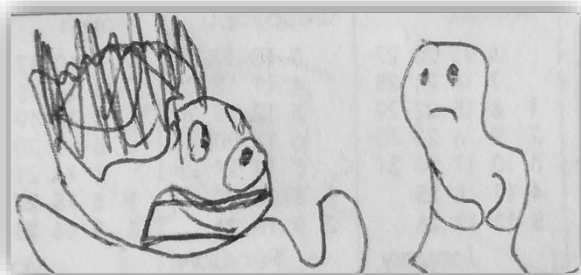
- О, това е истинска любов! - въздъхна Духчо на другите.

- Но вече не мисля, че ми е забавно. Идвала съм тук сто пъти, че даже и сто и един - каза Мечица.

- Тогава да се връщаме! - извика Диджи.

- Добре. Ето ги вълшебните думи. Аласи, алами, алачи! На Б. Е. ни върни!

Тогава всички се понесоха в един въртеж.

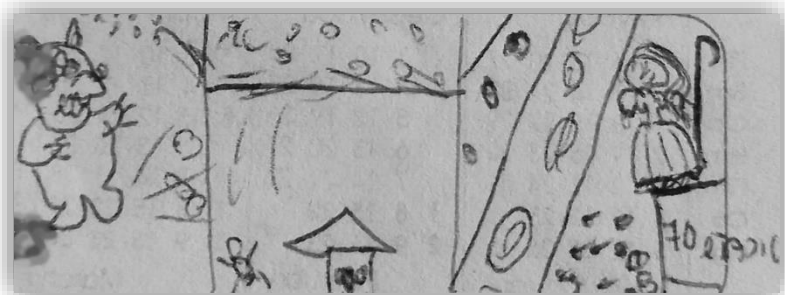

Когато той спря всички отново се бяха озовали на брега на езерото.

- 18 глава - Главата се казва... (без коментар)

Изведнъж вълкът скочи и изхруска трийсетте прасенца, след което и нашите приятели. А кой е тоя вълк! Я, друга картина! Обширна поляна, ала изведнъж тя се покри със сняг, висок 70 метра. Ама това какво е? О, мъничката овчарка Мери пасе овцете си. Изведнъж овчарката скача на покрива на къщата си - тя е една малка, миличка къщичка с приятно за Дядо Коледа коминче.

- Дядо Коледа, Дядо Коледа! Къде си? - извика тя от небостъргача? Изведнъж тя падна от него.

- А-а-а! - извика малката овчарчица Мери.
- А-а-а! - извика Диджи.
- А-а-а! - извика Зайо.
- А-а-а! - извика Плув-Плув.
- А-а-а! - извика Дюндю.
- А-а-а! - извика Духчо.
- А-а-а! - извика Джеси.
- А-а-а! - извика Бобърчо.
- А-а-а! - извика Рей. - Хей, Диджи, Диджи, Диджи!
И Диджи се събуди.

Уви, това беше сън! И плажа, и магията на русалката, и рецептата за гююювеч... О, не, най-лошото - и Мечица беше сън, само сън!

Диджи се почувства зле, а после Зайо му каза:

- Е, Диджи, не гледа края на “Малката русалка”.

Диджи се огледа и видя, че още е при русалката Ани.

- Е, сънувах хубав сън! - възкликна той. - А как завърши “Малката русалка”?

- Това беше последния епизод! - извика Духчо. - Малката русалка победи злото и се превърна в човек, и се ожени за принца.

- Да, имаха и меден месец - каза Зайо. - Отидоха на Бевърли Хилс!

При тези думи Диджи едва не припадна.

Тогава Рей му каза:

- Хей, днес е Нова година! Отиваме в новия век!

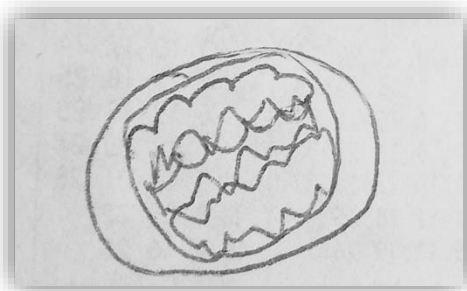
- Е - каза Диджи, - Жалко, че няма да го прекарам с мама!

- 19 глава -

Обаждането по телефона (ако искате пропуснете тази глава)

- Искате ли да хапнете морска леща? - попита Ани.

- С удоволствие! - извикаха нашите приятели. Те отдавна не бяха яли и затова веднага скочиха след Ани.

Морската леща бе съставена от грижовно измити водорасли, черен хайвер, както и малко червен. Съдържаше и някаква морска подправка, много рядка, срещаща се само в омагьосаната пещера.

- Каква е тази

‘омагьосана пещера’? - попита Зайо.

- Там живее езерната акула - най-страшното същество в тази околност! - отговори Ани.

*- От акули не се страхувам
цял ден и цяла нощ аз плувам!
Никой не ще ме уплаши мен,
смелия рак Минизен!*

- О, забравих да ви запозная с моя приятел - рачето Минизенчо! - каза Ани. - Той е голям певец!
- Приятно ни е! - извикаха Диджи и другите.
- Наистина ли можеш да стигнеш до омагьосаната пещера?
- попита Дюндю.
- Да, хайде да отидем! - извика рачето.
- Хайде! - извика Диджи Додълд.
- Тогава всички тръгнаха да излизат.
- Не! - кресна Ани. - Не забравяте ли, че тази глава е посветена на друго!
- О, наистина! - каза Диджи. - Е, после ще посетим пещерата. Сега трябва и да ядем от вкусната морска леща на Ани.
- Да! - възкликнаха другите едновременно.
- Лещата беше вече готова. Ани каза:
- Хей, приятели, сядайте на масата!
- Тогава всички се втурнаха към дървената масичка. След малко Ани сервира лещата.
- Тъкмо да сръбнат от нея и нещо падна. Това беше земен телефон с връзки с целия свят.
- Телефонът! - извика Диджи.
- Какво за него? - попита Ани.
- С него можем да се обадим на родителите си! - извика Вихърчо, който също схвана идеята.
- Какъв беше телефонът на фермата? - попита Диджи.
- Май беше пет-шест-три-две! - каза Плув-Плув.
- Не! - каза Вихърчо. - Беше пет-седем-осем-две! Сигурен съм!
- Пет-седем-осем-две! Готово, набрах го! - каза Диджи. - Дава свободно!
- Ало - обади се женски глас. - Кой е?
- Това е мама - възкликна Диджи. - Мамо, аз съм - Диджи!
- О, Диджи! - извика майката. - Къде изчезнахте със Зайо, Плув-Плув, Дюндю и Вихърчо?

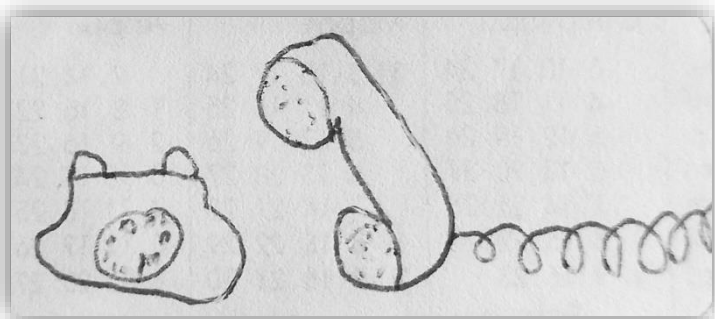
- Един магьосник ни примами да скочим на един дюшек, а той ни изпрати в гора, наречена “Гората на изненадите”.
Преживяхме много приключения докато стигнем до телефона.
Имаме си и нови приятели. А, да, мамо, имам голямата възможност да намеря татко!

- О, детето ми! Извикай и другите да им дам да чуят родителите си.

Тогава Диджи подаде слушалката на Зайо.

- Мамо, татко! - възкликна той.

И така всички се чува с родителите си.

- 20 глава -

Диджи и приятелите му в града!

Докато Диджи и приятелите му говореха с родителите си злата магьосница-царица Ернестина и Борис си говореха:

- Да помислим, Борис! - каза жената. - Шом Диджи и приятелите му избягаха, значи са някъде в тази околност!

- Да, шефке! - каза Борис.

- Трябва да направя нещо, за да знам къде са!

- Да, шефке! - извика Борис.

След това лицето му грейна и той извика отново:

- Хей, шефке, може да направим магия!

- Фантастична идея, Борис! - възкликна царицата. - Но къде ли да ги пратя....

- Може... в небето! - възкликна Борис.

- Не мисля, че е добра идея.

- Може... да ги запратиш да стържат някоя далечна нива.

- Не! Имаш ли друга идея?

- Да. Може на място с много вода и да ги удавиш.
- Еврика! - извика Ернестина.
- Добра ли е идеята?!
- Да. Превъзходна. Смесих 'място' с 'небето' и 'стъргач' и получих 'място небостъргачи'!
- Тоест...
- Ще ги пратя в града!!!
- ХА ХА ХА!

Междувременно Диджи и приятелите му ядяха морската леща.

- Вкусно! - извикаха те с цяла сила.
 - Е, време е да си тръгвате - каза Ани.
 - Жалко, че трите часа минаха - каза тъжно Диджи. -
- Хайде, момчета, трябва да изплуваме на брега.

Но още преди да са понечили да заплуват магията на вещицата Ернестина се задейства и те се озоваха... в града!

- Олеле! - сепна се Плув-Плув. - Ние сме в града!

- 21 глава - Празнични вълшебства

- Спокойно, приятели! - възкликна Диджи.
 - Сигурно има разумно обяснение за това чудо!
 - И аз знам какво е - каза Рей.
- Тогава всички се опулиха към Рей.
- Магьосницата Ернестина! - извикаха изведнъж те.
 - Хайде, хайде, на празника! - завика един човек!
- След това залепи един голям плакат на балона с надпис "Нова година пристига! Посрещнете я на празника на полянката!"
- Защо да не отидем? - запита се Дюндю.
 - Фантастична идея - възкликна Зайо и всички взаимно затичаха към полянката, която и да бе тя.
- Снегът се сипеше бавно. Беше на парцали, а в далечината се чуваха песни:

*Зиг, зак,
снегът идва пак!
Зиг, зак,
събира се и в сак!
Но тепърва ще вали
и довечера, и утре, и вдругиден,
и по-вдругиден, и по-по-вдругиден,
и по-по-по-вдругиден!
И снегът ще стане пет метра!
Не, шест! Не, седем! Не, направо осем!*

- Ама ние как ще дишаме? - попита едно гласче.

- Глупак, провали цялата песен! - извика диригентът на малкото кученце, което беше провалило зимната песен. - Къш от тука и повече да не ми се мяркаш пред очите!

- Хей, не може да постъпваш така с него! - защити го Диджи.

- И кой ще ме спре? - извика диригентът. - Той провали концертът.

- Да му се не види тъпия ти концерт - извика Плув-Плув. - Кое е по-важно - живота на това кученце или... Хей, къде е кученцето?

Всички се заогледаха. Не след дълго видяха малкото паленце, вървящо по далечния хълм грохнало и потънало в снега.

- Хайде, да го настигнем! - извика Дюндю.

След около две-три минути приятелите настигнаха малкото животинче. В този миг то се залюля и падна, потъна в снега.

- Трябва да го спасим! - възкликна Вихърчо.

- Да, иначе ще умре! - каза Зайо.

След десетина секунди кученцето беше вече измъкнато, но май беше твърде късно.

- О, не! - възкликна Рей. - То май е мъртво!

- Точно в дванадесет часа без една минута! - каза тъжно Бобърчо. - Не можа да влезне в новия век! Не е честно!

Всички със сълзи на очите положиха малкото кученце в снега. Изведнъж от север не знам как се появи Северното сияние. Бе дошъл новия век или новото хилядолетие. Изведнъж от небето се чу песен:

*Тиха нощ, свята нощ,
Спи честит в сламен кош!
Младенец златокъдрав и свят
А над него родители бдят!
Спи в неземан покой!
Спи в неземан покой!*

Тогава приятелите видяха как от небето блесна една светлина и озари телцето на малкото паленце. Изведнъж... то се събуди!

- О, то е живо! - възкликнаха нашите приятели. - Това е новогодишно чудо!

Тогава от небето пак се чу песен:

*Спи в неземан покой!
Спи в неземан покой!*

- Къде съм? - попита кученцето!

- Стана чудо! - каза Духчо. - Духът от новогодишната нощ те съживи!

- Наистина ли приятели!? - извика весело кученце. - Наистина?

- Да - каза Диджи. - Голям късметлия си... ъ...

- Джимби! - довърши кученцето.

- Голям късметлия си, Джимби! - каза Дюндю.

И както виждате - магии има! И най-красивата е тази, изпратена от небето!

- 22 глава -

Напред с нов приятел (по дъвълга пътека)

След тази нощ приятелите ни решиха да продължат дългия си път... но с нов приятел - Джимби. Той бе решил да поеме с тях по пътеката на приключенията към бащата на Диджи, както и после към дома на първите ни пет приятели...

По хълма се извиваше пътека сред снега. Не се знаеше къде свършва. Приятелите ни тръгнаха по нея. След половин пет минути тя още не беше свършила!

- Хей, приятели! - подшушна Диджи на Зайо, Плув-Плув, Дюндю и Вихърчо. - Искате ли да разкажем на другите нашата приказка? И без това има още много да си ходим по пътеката!

- Да!

- Да!

- Да!

- Да!

- Хей, приятели - извика им Диджи, - Искате ли да ви разкажем една приказка?

- Да! - извикаха едновременно Духчо, Джеси, Бобърчо, Рей и Джимби.

- Добре тогава.

Отдавна, преди много години...

- Преди колко? - попита Духчо.

- Ъ... ъ... преди 100! - каза Диджи.

- Хей, това го няма в приказката! - подшушна Зайо на мечето.

- Нищо - каза Диджи. - Да продължаваме...

И така, преди 100 години живеело едно слонче! То се казвало Скокльо, защото много обичало да скача в небесата и да си говори с облачетата. Ала веднъж както си говорело с облачето Сръчко ушите му пораснали еей толкова дълги, натежали му и то паднало на земята.

- Умря ли? -

попита Бобърчо.

- По-късно ще

разберем - каза Зайо.

И така, зайчето

оцеляло, но...

- Хей, какво

зайче! - спря го Джеси. -

Не беше ли слонче?

- О, объркали сме

се! - възкликна Вихърчо. -

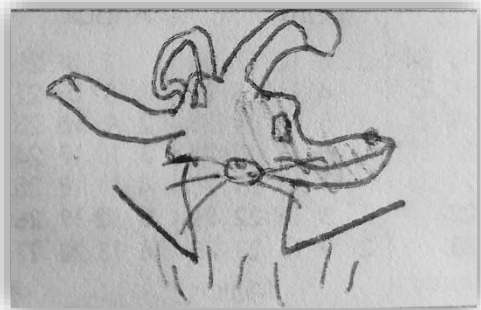
Ще започнем отначало!

И така, преди сто години живеело едно бронтозавърче...

- Нали беше зайче? - каза Рей.

- О, объркали сме се! - каза Дюндю. - Хайде отначало!

И така, преди сто години живеело едно скакалче...

- Вие съвсем се объркахте! - каза Джимби.
 - Е и? - каза Диджи. - И така завършва приказката.
 - Много смешен край! - възкликна весело Рей.
 - Така се казва приказката - каза Плув-Плув. - “Смехория”.
 - Вие сте страхотни поети! - каза Бобърчо.
 - Хей, приятели, вижте! - извика Духчо.
- Всички погледнаха напред. Пътеката беше свършила.

Пред тях се ширеше грамадно море.

- Уха! - възкликна Зайо.
- Няма накъде другаде да вървим - каза Диджи. - Ще трябва да си направим лодка и да отплаваме по морето.
- Чудесна идея! - възкликна Духчо. - Хайде, да си направим лодка!

- 23 глава - По море и суша

- От какво можем да направим лодката? - попита Джеси.
 - Може... от сухи дебели клони на дърво! - предложи Зайо.
 - Помните ли, когато си направихме къщичката на дървото? - попита Вихърчо.
 - Да! - отговориха другите четири първи приятели.
 - Тогава я направихме с труд - довърши Вихърчо. - Ако и сега е трудно ще направим лодката, нали?
 - Да! - отговориха в един глас Диджи, Зайо, Плув-Плув и Дюндю.
 - Да! - извикаха после Духчо, Джеси, Бобърчо, Рей и Джимби.
 - Тогава... да я направим! - извика кончето.
- След това всички тръгнаха да търсят съчки и счупени клони за лодката. Накрая натрупаха на купчина всичко и лека-полека започнаха да я сглобяват.
- Няма ли да се натъкнеш на някой пирон, Дюндю? - попита шеговито Плув-Плув.
 - Не, и не искам! - отговори весело прасенцето.
- Когато лодката беше готова приятелите ни ѝ сложиха знаме - едно зелено широко листо.

- Така ще можем да я контролираме! - каза весело Вихърчо, който беше добър ученик.

- Трябва да си направим режим! - каза Диджи.

- Но как? - попита Плув-Плув. - Не знаем как изглежда морето.

- Можем да го направим, когато плаваме - предложи Вихърчо.

- Да! - отговориха другите.

- А сега - каза Диджи, - всички заедно да избутаеме лодката към водата.

След пет минути малката лодка вече плаваше по водата.

Минаваше денят - първият от новото хилядолетие и на приятелите им се доспа. Нормално е - лежиш в уютна лодчица, а около тебе всичко е във вода. Няма нищо друго освен слънцето, залязващо зад морето. И десетте ни приятели не издържаха на изкушението и заспаха.

А Зайо сънува странен сън, за който сега ще разкажа.

Сънят на Зайо беше такъв: той се намира в Гората на изненадите с деветимата си приятели (ние вече ги познаваме).

Както си вървят откриват къщичката на дървото и се качват в нея.

- Хайде да си играем на криеница! - предлага Плув-Плув.

- Хайде! - извикват другите.

Тогавя всички скачат от къщичката като че ли от облаците и виждат, че отдолу е родината на Диджи, Зайо, Плув-Плув, Дюндю и Вихърчо.

- Вълшебно е! Вълшебно е! - вика Зайо.

- Плув-Плув! - извиква Диджи както си лежи над къщата в бял и слънчев ден. - Това е сън!

- Е и? - възкликва Зайо.

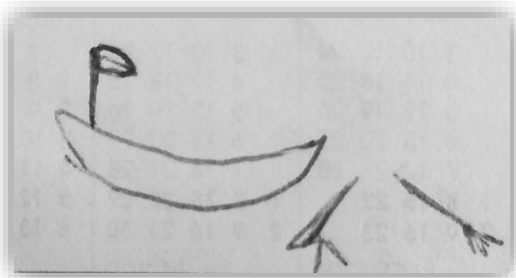
- Събуди се! - извиква Рей. - Потъваме!

- Да! - казва весело Зайо. - Потъваме към вкъщи!

- Не! Не е така! - казва Дюндю. - Наистина потъваме!

- Ура! - вика с всички сили Зайо. - Отивам си вкъщи!

- Събуди се! Събуди се! Събуди се! Събуд... - вика Джеси.

Сега Зайо вече се събуди. Беше обкръжен от вода, а навсякъде беше тъмно и гърмеше.

- Браво, че се събуди! - извика Рей. - Стана корабокрушение!

Трябва да спасим Джеси и Бобърчо.

- А ние осмината на какво стоим? - попита Зайо.

- На останка от лодката! Има буря! Помощ!

- АА - А - А - А - А!

БУМ! ГРЪМ! ФИУУУ!

- Събуди се!

Зайо се събуди. Огледа се. Още беше на лодката, а беше хубав слънчев ден.

- Сънува кошмар - каза Диджи.

- Слава Богу! - каза Зайо. - Сънувах, че корабокрушираме.

- Не се безпокой! Днес е 2-ри януари и е хубав слънчев ден - каза Джеси.

- Вижте! - възкликна Джимби. - Остров!

- Можем да си вземем запаси! - предложи Духчо.

- Някой ял ли е кокосов орех? - попита Диджи.

- Не! - извикаха другите.

- Е, сега ще ядем - каза Диджи.

Съвсем скоро те стигнаха до брега и слязоха от лодката.

- Това се казва суша! - възкликна Джимби.

Знам, че тази приказка стана малко като “Робинзон Крузо”, но въпреки всичко да ви кажа, че нашите приятели (всичките десетима) обожават книгата на Даниел Дефо!

- 24 глава -

Тайнствената къща

Нашите приятели решиха да се поразходят из непознатия остров, когато изведнъж по главите им забумкаха хиляди кокосови орехи.

- Иха! - каза Диджи. - Това е болезнено!
- Напълно си прав, мили ми друже! - каза Зайо.
- Вижте, бележка! - каза Рей. - Какво ли пише? Да прочетем!

Всички се вгледаха в къса хартия:

Продукти за гююювеч:

1. $\frac{1}{4}$ зелени водорасли
2. 3 риби (живи)
3. Мазнина от октопод (около 5 гр.)
4. 3 корена от...

- ... лилия! - довърши учудено Диджи. - 5. Една връзка магдааноззз. 6. Рибопечка.
- От къде знаеш преди да си прочел? - попита Вихърчо.
- И в съня ми беше така! Плув-Плув се напи...
- Ей! - спря го патето.
- ... и след това срещнах Мечица. Може и сега да срещнем някого.
- Диджи! - чу се глас отзад.
Мечето се обърна и всички видяха...
- Татко! - извика Диджи с радост.
- Какво каза? - попита Плув-Плув.
- Това беше татко! - извика Диджи. - Да, той беше, но изчезна!
- Да! Като в "Невидимата жена"⁹! - подхили се Бобърчо.
- Наистина, видях го! Това сигурно е предчувствие за нещо добро!
- Хей, вижте, къща! - каза изведнъж Плув-Плув.
- Прилича ми на къща на ужасите - каза Рей.
Всички се запътиха към голямата свряна в храстите къща.
- Вратата е отключена! - каза Зайо.
- Не мисля, че трябва да влизаме вътре! - възкликна Рей. -
Аз ще се поразходя наоколо.

⁹ Измислено заглавие, което по никакъв начин не се обвързва с други марки със същото име.

- Внимавай, защото след малко се стъмва! А наоколо има смесена гора - припомни му Диджи.

Когато приятелите влезнаха се смаяха. Столовете бяха разхвърляни, всичко беше разтурено, а една статуетка на бухал си стоеше непокътната на камината.

- Хей, това е някаква мистерия! - възкликна Диджи. - Вижте, нож!

- Да! - каза Зайо. - И целият е в... о, не, това е КРЪВ!

- О, разбирам - каза изплашено Дюндю. - Ние сме на безлюден остров, в къщата на убийствата, без никакъв начин да избягаме.

- Е, поне сме всички заедно - каза горе-долу радостно Джеси, но изведнъж заговори сериозно - А къде е Рей?

- Той отиде да се разхожда из острова - каза Диджи.

- Не трябваше ли вече да се е върнал? - попита Бобърчо. - Вече падна нощта, а той обеща да дойде преди да се е стъмнило.

- Хей, приятели, усещам, че Рей е в беда! - възкликна Вихърчо. - О, не, ами ако кръвта е негова!

- Невъзможно - каза Плув-Плув. - Та ние влязохме първи!

Наистина, Рей не беше намущан с ножа, но усещането на Вихърчо беше реалност. Рей се беше загубил в гъстата гора от палми и какви ли не дървета. Изведнъж откъм храстите нещо помръдна:

- Диджи? - попита Рей. - Ти ли си? Отговори ми!

Шумоленето ставаше все по-силно, а Рей се доближи до храста. Изведнъж една тъмна сянка скочи върху него. Той извика и падна на земята...

- Чухте ли?! - попита изплашено Джимби. - Някой извика!

- Може да е бил Рей! - възкликна сепната Дюндю.

- Да се разделим! - предложи Диджи. - Аз, Дюндю, Плув-Плув, Духчо и Бобърчо ще отидем да търсим. Вие - Зайо, Вихърчо, Джеси и Джимби оставате тук. Разбрано?

- Да! - отговориха другите.

Диджи и другите му четирима приятели излязоха, а Зайо, Вихърчо, Джеси и Джимби останаха.

- Ами сега какво? - попита Джимби.

- Не знам, но къде изчезна Вихърчо? - попита Джеси.

- Няма го! - извика Зайо и заподскача към вратата.

Но когато мина покрай камината... изчезна...

- Ей, къде изчезна Зайо? - попита Джимби и заедно с

Джеси затичаха насам-натам.

Но щом минаха до камината... и те изчезнаха!

Междувременно Диджи търсеше приятеля си под дърво и камък.

- О, не трябваше да го пускаме да отива в гората!

Изведнъж от храстите се чу шумолене и една сянка прехвъркна пред всички.

- Какво беше това! - попита Дюндю.

- Хей, вижте, това е Рей! - възкликна Бобърчо.

- О, не, целият е в малки рани!

- Да! Поне е жив, но е в несвяст!

- Бързо, да го заведем къщи! - предложи Диджи.

По-късно те вече бяха в къщата. Но когато минаваха през вратата Диджи случайно погледна към статуята на бухал и му се появи нещо като видение за ковчег и жена със змия на врата.

Тогава той каза:

- Ще изхвърля тази статуя! Дразни ме!

Но когато взе статуята... изведнъж изчезна. Другите тръгнаха към статуетката, но едва я докоснали и те вече не бяха в къщата. Там беше само Рей, в безсъзнание, останал на килима. Всичко стана тъй бързо...

- 25 глава - Изненадата на Ернестина

Рей беше в безсъзнание, а статуята на бухал светеше ярко като слънце. Изведнъж тя се понесе във въздуха и застана пред Рей. От нея излезе една жена, а статуята падна на земята.

- Е, значи приятелите ти, господин Фандър, вече са в моя власт! - заговори жената. - Значи аз ще спечеля битката!

Вече сигурно е ясно, че жената е царица Ернестина. Но къде бе пратила тя Диджи и другарите му?

- Къде сме? - попита Зайо като се събуди. - О, това ми прилича на Древен Египет.

- Да! - проговори Диджи. - И аз знам кой или по-точно коя ни прати тук!

- Ернестина! - отговориха останалите.

- Жалко, че Рей остана сам в къщата!

- Да! - каза Вихърчо. - И изглежда сме в 17-ти век!

- А всъщност вече е трети януари, двадесети век!? Нали! - попита Духчо.

- Да! - отговори Джеси.

- Хей, приятели!

- Рей! - извика радостен Диджи. - Нали и при теб птицата...

- Да! - отговори Рей. - Не е нужно да обяснявам!

- Ернестина вече прекали! - извика Плув-Плув.

- Пак ли тя ви ядосва? - попита някой.

- Да! - отговори Вихърчо и изведнъж гръмогласно каза - Диджи, виж, имаш двойник!

- Хей, татко! - извика Диджи.

Това наистина беше бащата на Диджи. Всички го видяха!

Малкото мече се хвърли в прегръдките му и заплака.

- Не плачи, мили Диджи! - възкликна таткото. - Сега трябва да победим злата Ернестина.

- Сега сме заедно и можем да я победи! - извика Рей. - Да си скръстим ръцете!

В този миг ръцете на Рей, Диджи и баща му се скръстиха.

Междувременно Ернестина усети, че я сърби.

- О, не! - извика тя! - Забравих, че и Мечкан е в Рим. Сега доброто ще победи!

НЕ - Е - Е! ЩЕ СЕ БОРЯ!

Но изведнъж една могъща сила я удари в сърцето и тя започна да се разтапя.

НЕ - Е - Е - Е!

Тази по-могъща сила бе силата на доброто. След Диджи, Рей и Мечкан другите - Зайо, Дюндю, Плув-Плув, Вихърчо, Джеси, Духчо, Бобърчо и Джимби също бяха кръстосали ръцете си!

Когато Ернестина изчезна съвсем нашите приятели възтържествуваха...

Всичко стана толкова бързо...

- 26 глава - Сънят и видението

Уви, за съжаление всичко беше сън. Диджи бе заспал, когато бе паднал в Египет. Е, Рей наистина беше дошъл. Но всъщност нашите приятели бяха попаднали точно пред една пирамида-гробница и не можеха да се върнат. Всичко около тях беше пустиня - без нищо друго освен пирамидата.

- Хей! - възкликна Вихърчо. - По мои изчисления ние сме точно пред гробницата, където е била погребана Клеопатра!

- Мумифицирана! - поправи го Джимби. - Говори се, че през нощта мумията излизала и убивала десетима безмощни...

- Ннаистина ли?! - попита треперейки Дюндю. - Та ние сме точно десет! О, никога няма да видя мама Прасунка!

- Не го слушай, Дюндю - извика Диджи. - Той само се шегува.

- О, дано да не е мираж! - възкликна Зайо. - Но вижте, това е езерце!

- Не е мираж! - подскочи Плув-Плув. - Хей, чуйте, езерцето пее!

- То пее наистина, слушайте!

И наистина - езерцето пеше:

*Който погледне в мене,
който се огледа в мене
ще види бъдещето си!*

- Хей, вижте ме - аз съм в езерцето! - извика Плув-Плув. - И съм лекар - точно какъвто искам да стана!

- Аз пък се виждам като актьор! - възкликна Зайо.
- А аз съм клоун - каза Дюндю.
- Учител! - извика Вихърчо.
- Аз участвам в “Духчето и приятели”¹⁰! - извика Духчо.
- Аз съм говорителка в телевизията! - зарадва се Джеси.
- Аз съм си отново вкъщи! - възкликна Бобърчо.
- И аз! - извика Рей.
- И аз! - зарадва се Джимби.
- И аз! - възкликна Диджи.

Това значеше само едно - приключението на нашите приятели наистина щеше да завърши добре.

- 27 глава - Отново... на познати места!

- О, толкова се вълнувам! - извика Плув-Плув.
- И аз! - извикаха другите. - Ха-ха-ха!

Изведнъж... те се озоваха на място... ПЪЛНО СЪС
СЛАДОЛЕД!

- О, не! - завика Зайо. - Ние пак сме на Облакът на прасенцата!
- Не е честно! - извика Вихърчо. - Ние не се вълнувахме толкова много! Е... не е точно истината, ама...
- Ти знаеш! - завика радостно с пълна уста Дюндю. - Тук е Рай за всички прасенца!
- Нали затова мястото се казва Облакът на прасенцата! - каза Диджи.
- Хей, хайде да изпеем песен! - предложи Зайо.

*Вкъщи е най-хубаво
вкъщи е най-уютно
вкъщи ми дава сила
вкъщи е мила, мила
Ех, липсваш ми, мамо,
ех, липсваш ми, татко*

¹⁰ Подобно на случаят със списание “Духче” от стр. 12, и тук заглавието е променено поради същите причини.

*Искам да сме всички заедно
Да пеем и да се смеем!*

- Не знам за вас, но аз се развеселих! - каза Диджи.

- И ние сме радостни!

- Аз пък се вълнувам! - извика Зайо.

- О, не, не трябваше да го казваш - извика Диджи.

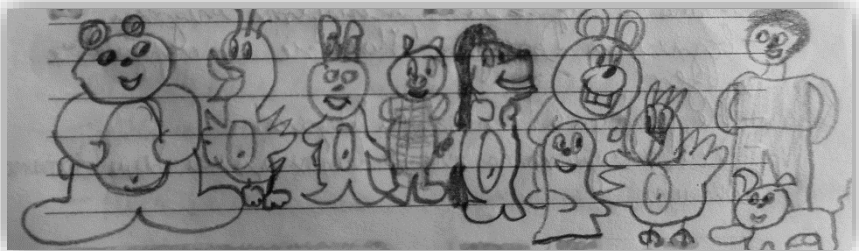
Изведнъж всички се понесоха във водовъртеж. Когато всичко пред тях се изясни, те разбраха, че са в Гората на изненадите!

- Е, изглежда че пак я посещаваме! - каза полу-радостно Вихърчо.

- Така ще бъде до края на приключението ни! - каза Джеси.

- Трябва да се справим и с бъдещите! - предложи Диджи. - Нали?

- Да! - отговориха подготвени другите.

- 28 глава - В къщичката на Духчо!

Нашите приятели си припомниха ‘хубавите’ времена в Гората на изненадите.

- Ех, Зайо, Плув-Плув, помните ли, когато падна първият сняг! - попита Диджи.

- Да! - извикаха Зайо и Плув-Плув.

- Помните ли когато се запознахме! - каза Духчо.

- Да! - каза Вихърчо. - Хей, виж, още пазя броя на списание “Кончето Слоузи”, което взех от къщичката ти!

- А ето го и броят на “Прасенцето Пиджи”! - въздъхна Дюндю. - Нали не се сърдиш, че го взех?

- Не, разбира се! - отговори Духчо.

- Хей, къщичката ти от вестници ли беше? - попита

Джимби.

- Да! - отговори Духчо.

- Това не е ли тя? - запита Джимби и посочи към храста.

- О, да, тя е! - зарадва се Духчо.

И другите се зарадваха. Сега те биха могли да вземат провизии и да си отпочинат.

Всички влязоха през разкъсаната врата.

- Всичко си е на мястото - каза Духчо.

- И защо да не е? - попита Бобърчо.

- Защото всяка вечер в гората обикаля горски мелсорозон! - извика Духчо.

- О, какво е това? - попита Диджи.

- Мелсорозонът е чудовище с три глави - на всяка по две очи! - обясни Духчо.

- Леле, колко страшно! - изплаши се Дюндю.

- Страшно е! - каза Духчо. - Аз съм го виждал!

- Олеле! - извика Джеси.

- Нападна ме! - извика Духчо.

- Олеле! Олеле! - изпищяха другите.

- Беше вечер като тази... С пълнолуние! - каза Духчо.

- Олеле! Олеле! Олеле! - запаникьосваха се другите.

- Захапа главата ми! - извика Духчо.

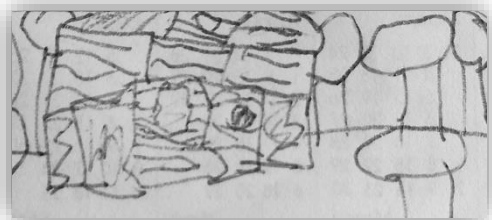
- Олеле! Олеле! Олеле! Олеле! - завикаха другите.

- Откъсна я... - заприказва духчето.

- Олеле! Олеле! Олеле! Олеле! Олеле! - завикаха с пълна сила другите.

- ... успокойте се, аз нали съм дух! Взех си я и изчезнах! - каза весело Духчо.

- Уух... - успокоиха се останалите.

Ала изведнъж нещо ледено докосна всеки от тях по главите. Духчо затрепери и каза:

- Ппприятелиии... Това, което ви докосва е МЕЛСОРОЗОН! Бягайте!

- Олеле! - завикаха всички и побягнаха.

Чу се стържене и изведнъж... Дюндю изчезна.

- О, не, мелсорозона изяде Дюндю! - каза Плув-Плув.

- Сбогом, Дюндю, приятелю! - заплака Вихърчо.

Всички едновременно бягаха из къщичката на Духчо и между това плачеха.

Изведнъж стърженето спря. Всички се обърнаха и видяха Дюндю, а в краката му имаше нещо. Твърде малко беше за мелсорозон. Всъщност беше едно малко мишле, управляващо реактивно самолетче. То каза:

- Хей, толкова много ли приличам на мелсорозон, че даже се изплашихте от мене?

- Ъ... ъ... ъ... ние такова... - заекна Духчо.

- Духчо ни каза, че си мелсорозон! - каза Диджи.

- Сигурно е видял сянката ми! - предположи мишлето.

- А тогава защо Дюндю изчезна? - попита Джимби.

- Не съм изчезнал! - възкликна Дюндю. - Просто видях това парче салам и... не можх да устоя... Излязох от къщичката да го взема!

- Е, ясно ли е вече всичко? - каза мишлето. - аз не съм мелсорозон, а просто... просто Слинки!

- Приятно ми е, Слинки! - зарадва се Диджи.

Всички се ръкуваха с новия си приятел Слинки, а Духчо каза:

- Въпреки всичко знам, че мелсорозона ще дойде!

- Трябва да се подготвим за него! - настоя Диджи.

- Да и като дойде ще го победим! - извика Зайо.

Тогава всички - Диджи, Плув-Плув, Зайо, Дюндю, Вихърчо, Духчо, Джеси, Бобърчо, Рей, Джимби и Слинки започнаха да се готвят за изненадващия мелсорозон.

- 29 глава -
В очакване нааа...
МЕЛСОРОЗОНА!

- Първо трябва да си набавим средства! - предложи Зайо.
- Като за начало можем да си вземем дърва за огнището! - възкликна Духчо. - Хей, какво огнище? Та нали къщичката е хартиена!

- Идеята отхвърлена! - възкликна и Джимби. - Хей, защо не си направим списък с нужните ни средства?

- Хайде! - каза Диджи.

След малко списъкът беше готов. Зайо зачете:

- Можем да си набавим телевизор!

- Каква е тази лоша идея?! - извикаха другите.

- А... книги за четене!

- Нужни са! - възкликна Вихърчо.

- Не!

- А... ъ... чесачка за зъби!

- Да! - извика Бобърчо.

- Не - казаха другите.

- Така нищо няма да постигнем! - каза Диджи. - Всеки иска това, което му е нужно само на него.

- Прав си! - подкрепи ги Рей.

- Тогава да гласуваме! - предложи Плув-Плув.

- Така, кой е за салам (т.е храна)?

- Всички! - казаха другите.

Зайо отбеляза.

- А кой е за удебеление на стените?

Всички се смълчаха. Мълчанието пареше всички. Диджи каза:

- Хайде по-бързо, че мелсорозона може да дойде всеки момент!

- Той вече е тук! - изпищя Джеси и показа нещо с остър меч на муцуната.

- А-А-А! - завикаха всички.

- Не, това не е мелсорозон, а кълвач! - каза Духчо.

- Имаме си нов приятел! - възкликна Зайо. - Как се казваш?

- Бимбо! - отговори кълвача. - Здравейте, приятели!
- Е, още един пернатко, най-сетне! - каза с усмивка Джеси.
- Вижте как за четиринайсет дена се запознахме с толкова много приятели! - обърна се Диджи към Зайо, Плув-Плув, Дюндю и Вихърчо!

- Ура за приятелството! - извикаха всички.

.- За приятелството ура! - извика непознат грачещ глас.

- Ъ... ъ... ъ... - заекна Духчо. - Този път това наистина е МЕЛСОРОЗОНА!

Всички побягнаха извън къщичката. Търчаха, търчаха, а мелсорозона ги преследваше.

Беше хладно. Беше вече четвърти януари, а приятелите го посрещнаха тичешком. Продължаваха да тичат. Най-отпред беше Диджи, после Зайо, Плув-Плув, Рей, Бобърчо, Джеси и Бимбо (те летяха), Джимби, Слинки (хвърчеше със самолетчето си), Вихърчо и най-последен беше Дюндю (защото е най-тежък и тича по-бавно).

Ала накрая на гората имаше дупка. Точно когато Диджи стигна до нея мелсорозона каза:

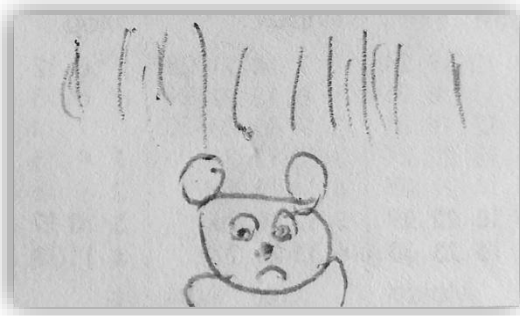
- Не, аз искам да ви стана приятел!

- Какво? - попита Диджи, но се спъна.

Зайо го хвана за ръцете ала и той се завлече. Стана нещо като 'въже' и всички освен месорозона паднаха в дупката.

- 30 глава -
Царството на...
МЕЛСОРОЗОНИТЕ!

По дълъг тунел се спуснаха нашите приятели.

- Какво ли имаше предвид мелсорозона под думите 'аз искам да ви стана приятел'? - запита се Диджи докато се спускаше надолу.

- Не е важно това, а къде ще се озовем! - възкликна Рей.

- Може да е къде ли не! - извика Зайо. - Плаче ми се!

- Плачи - каза Вихърчо.

- Не мога! - каза Зайо.

- Ами не плачи тогава! - извика Вихърчо.

- Ама искам!

- Ууф! Хей, вижте, Диджи тупна! - възкликна кончето.

Туп, туп, туп!

Това беше тупването и на другите.

- Къде ли се озовахме? - запита се Диджи.

- Не знам, о, не! - завайка се Духчо.

- Вече е нощ! - каза Зайо.

- Знам! - отвърна Дюндю.

Тогава всички усетиха, че покривът се срутва.

- Само да не се повтори ужаса в подземията на Ернести-на! - уплаши се Бобърчо.

- О, не! - каза Дюндю.

- Не се безпокойте! - каза Вихърчо. - Това са само два мелсорозона!

- ДВА МЕЛСОРОЗОНА! - извикаха другите.

Да, пред тях имаше два мелсорозона! Два мелсорозона!
Как хубаво звучи, ала за жалост и скръб те се бяха озовали в село
на мелсорозони. Имаше къщи и магазини. Пълно с мелсорозони!
Всичко в мелсорозони, които тропаха силно, но весело!

- Леле, къде се озовахме тук! - заплака Диджи.

- Леле! Ужас! - извика Зайо.

- Как ще се измъкнем! - завайка се Дюндю.

Тогава до тях се доближи онзи мелсорозон, който ги
изплаши в дума на Духчо. Той им каза:

- Защо избягахте от мен? Няма да ви изям!

Всички погледнаха мелсорозона - грозното същество с три
глави, на всяка по три очи, една уста и един рог.

- Как така? - попита
спокойно Слинки. - Та ти си се
опитал да изядеш Духчо!

- Не аз! - каза

мелсорозончето и се замисли.
След малко каза - Май е бил
чичо Кръвожад! Той е съпруг на
дъщерята на дъщерята на
сестрата на мама!

- А на колко години е
майка ти? - попита Зайо.

- Май на сто и три! -
извика мелсорозона.

- Ъ! - заекна Духчо. - А ти на колко си?

- На трийсет. Но като се има предвид, че две
мелсорозонски години са равни на една човешка значи съм на
петнайсет!

Приятелите ни си отдъхнаха. След три минути и пет
секунди мелсорозона каза:

- Аз съм Джуджу! Приятно ми е!

- Колко много имена с 'д', нали? - извика Бобърчо. -
Диджи, Дюндю, Духчо, Джеси, Джуджу!

- Не забравяй и Джимби! - подсети го кученцето.

- Разбира се, че няма да те забравим, приятелю - каза
Диджи.

- Какво ли представлява царството на мелсорозоните? -
запита се Бимбо.

После той се хвърли към една здрава и дебела пръчка, която бе видял. Взе я и започна да я дупчи с яката си и остра човка.

- Впрочем, искате ли да ви заведе насам-натам, а после може да дойдете у нас да пийнем мелсорозонски чай и пай!

- Добра идея, но само чичо ти Кръвожад да не е у вас!

- Не, той празнува 300-годишнината си в Лас Вегас!

- Тогава... да отидем - каза Диджи. - Нали така?

- Да! - отговориха приятелите му.

Джуджу и новите му приятели тръгнаха надясно към един щанд за ябълки. Те бяха сочни и червени като цвета на червеното листче от гланцовото блокче на Зайо. Джимби посегна с лапичката си да си вземе, но тамън да опита от ябълката от нея се чуха звуци, които бяха доста притеснителни:

- Шушко, внимавай, да не прекатуриш оцета!

- Съжалявам, мамо, не знаех че го криеш при чиниите!

Никога не си ми казвала!

- Така е, но винаги трябва да внимаваш!

- Защо!?

- Защото има какви ли не изненади на света. Такива са птиците, невестулката, данъчните инспектори, брат ти, мелсорозоните, крадците, убийците, балонът преди да се спука и след като го направи и...

- Извинявай, мамичке, че те прекъсвам, но дали изненада е и окото на кафеникаво кученце, което иска да си купи ябълка?

- А-а-а!!! Къш, къш, марш от дома ми, псе такова!

Тогава Джимби извади окото си от ябълката и го разтърка.

- Какво има? - попита Вихърчо.

- Нищо, без да искам обезпокоих син и майка! Няма да си купувам ябълки, благодаря!

След като видяха какво ги чакаше надясно нашите приятели потеглиха наляво. В далечината се чуваше говорене. Диджи и приятелите му виждаха и малък площад в средата, на който стоеше млад мелсорозон на около тридесет и седем години (наши си).

- ДОБРЕ ДОШЛИ НА ЧЕТВЪРТОЯНУАРСКИЯ
ПРАЗНИЧЕН КОНЦЕРТ!

- О! - каза Духчо. - Какъв е този мелсорозонски празник?

- Името му е малко дълго - каза Джуджу. - То е
мекицовкусенпразниченмелсорозонскипразник или накратко
МВПМП.

- Чакай, чакай малко! - каза Рей. - Нека да разделим на
отделни думи!

- Да - подкрепи го Диджи. - 'Мекицовкусен' - това значи
ли 'вкусна мекица'? 'Празничен' - това не е ли както обикнове-
но - 'празничен'?

- Да! Прав си! - каза Джуджу.

- Така... 'Мелсорозонски' - всички знаем какво е
мелсорозон!

- Да!!! - извикаха другите.

- 'Празник'... не знам защо се повтаря два пъти!

- След като разгадахме 'кода'...

- ... вече знаем...

- ... че това е празник на мекицата! - допълни Диджи.

- Най-сетне разбрахте! - каза Джуджу. - Преди много
време известният изследовател Мелсороз Акустов изобретил
мекицата. Отначало тя била пет метра и в нея била вселена силата
на дух - зъл. Духът разболявал всеки, който отхапел от мекицата!
Мелсороз виждал как страдали неговите приятели само защото
той измислил тази вкусна, но страшна храна. Той започнал да
мисли как да направи препарат, с който да убие духа и болестта.
Точно година след като Акустов изобретил мекицата той
измислил и противоотровата срещу черния дух. Затова днес
имаме повод да празнуваме два пъти на един и същи ден. Единия
път за изобретяването на мекицата и другия за направата на
препарата срещу духове по мекици.

- Брей, каква история! - възкликна Бобърчо. - Винаги съм
мислел, че мекицата е изобретение на човека! Но вече съм
сигурен, че не е така!

- Хей, Джуджу, това ли е Мелсороз Акустов!? - попита
Дюндю и посочи една каменна статуя, стояща до този, който
продължаваше да говори с микрофона.

- Да! Мелсорозони-студенти, които обожават да ядат мекици бяха така добри да я направят от бетон, витамини А, В, С, D, Е и от кал - каза Джуджу.

- Разбирам за калта и бетона, но защо им е било да слагат и витамини!?! - попита Плув-Плув.

- За да бъде статуята здрава! - каза Джуджу. - Знам, че е безумна идея, но те твърдяха, че според техните записки това помагало против термити. Доста лудо, нали, приятели!

- Да! - извикаха другите.

- 31 глава -

Роботът на чичо Змей-смей

Диджи и приятелите му се разходиха още малко из града на мелсорозоните, но нямаха огромно очарование.

Мелсорозонския град бе същия като човешкия, само че там не живееха хора, а онези странни същества с по три глави и едно рогче на всяка от тях. Тези нечовешки същества се наричаха мелсорозони.

Но сега да не изпадаме в обяснения, тъй като всички вече знаят що е мелсорозон.

- Хей, сега след като градът ви стана скучен мисля, че е време да ви заведе у моя роден дом - да се запознаете с мама, брат ми и сестра ми. О, и разбира се, с чичо ми...

- С чичо ти! - извика Диджи. - Нали каза, че КРЪВОЖАД не е у вас, а в Лас Вегас?!

- Не се безпокой, Диджи! - успокои го Джуджу. - Чичо Кръвожад не е единственият ми чичо! Имам и още един на име Змей-смей. Той е изобретател...

- Ура! - извика Зайо. - Ще се видим с чичо ти!

- Ъ... на колко мили, километри или метри е дома ти? - попита Духчо и погледна настрана с надеждата да открие на няколко метра къщата на мелсорозончето.

- Е, на четиридесетина мили! - каза Джуджу.

- Леле мале, как ще ги извървим без да се превърнем в потни пиленца? - учудиха се Бобърчо и Джеси.

- Не се бойте - успокои ги мелсорозончето. - Можем да отидем с мелсорозонския трамвай 85.

Изведнџ отляво измежду две малки колибки се появи нещо като трамвайче дълго колкото нормалния ръст на едно двадесет и пет годишно дърво, което имаше надпис 85 и можеше да побере към двајсетина същества - и мелсорозони, и хора.

- Хей, през толкова много места минахме, а нито веднџ не видяхме и един такъв трамвай! - изненада се Слинки.

- Защото те се появяват само, когато им произнесеш името - каза Джуджу. - Те са нещо като магически.

- Аха. Разбрах - промърмори леко объркано Бимбо.

Приятелите се доближиха до мелсорозонския трамвай и видяха, че го ръководи мелсорозон със синя шапка и значка на гърдите си.

- Влизай, Джуджу! - извика мелсорозона-ватман.

- Благодаря, Саймън!

- Как си? - попита шофьорът. - Няма ли да ме запознаеш с приятелите си?!

- О, съжالياвам! - сепна се Джуджу. - Сай, това са Диджи, Зайо, Плув-Плув, Дюндю, Вихърчо, Духчо, Джеси, Бобърчо, Рей, Джимби, Слинки и Бимбо!

- Приятно ни е! - извикаха в един глас дванадесетте приятели.

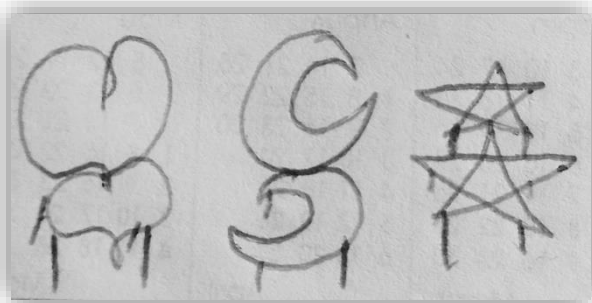
Те си намериха седалки, които бяха малко чудновати - под формата на сърчица, лунички и звездички. Едва седнал Зайо попита Джуджу:

- Как си е забил значката в кожата без да го заболи?

- Той не си я забива, а леко си я залепва с лепило - каза отговаряйки мелсорозона.

- Той прави "импровизация"! - каза Дюндю.

- Добре казано! - засмя се Вихърчо.

Когато тръгнаха те усетиха, че им е особено приятно. Така си бе - не всеки ден отиваш в село на мелсорозони, обикаляш града като разбираш някои любопитни факти за мекицата и за лекарството срещу мекицов зъл дух. На всичкото отгоре и пътуваш в нечовешки трамвай със седалки под формата на сърца и светещи космически тела.

След около един час от тръгването трамваят спря.

- Е, приятели, представям ви дома си! - изика Джуджу.

Всички погледнаха през прозореца. Видяха малка къщичка с около пет прозорчета, врата. Беше на два етажа.

Приятелите излязоха от трамвая. Саймън-шофьорът каза:

- Е, приятели, довиждане! Надявам се да се видим отново! А вие?!

- Разбира се, че да! - отговориха те.

Тогава отидоха с Джуджу до оградата. Мелсорозончето отвори малката вратичка. Животните видяха, че къщата имаше двор, украсен с какви ли не цветя - теменужки, розов храст, карамфили и момини сълзи. Из цветята се виждаше малкото пространство, обградено с теменужки. В средата на това място имаше фонтанче под формата на мелсорозон с шапка, от която излизаха грациозни прекъсващи се тънки струйки вода - съвсем чиста.

- Брей, това е същински Рай! - каза Дюндю, който сега не мислеше облакът на прасенцата за голямо чудо.

Нашите приятели тръгнаха по кратката пътечка след Джуджу, но...

БУУМ!

След този 'трясък' Джуджу се поогледа. Видя от къде идва дим и каза на очудените си приятели:

- Не се безпокойте, това е чичо ми Змей-смей, за когото ви споменах. Май пак е пратил някой леопард на северния полюс, а някой пингвин в джунглата.

Мелсорозончето отвори входната врата. Майка му бе застанала пред вратата. Тя каза:

- О, Джуджу, здравей! Не се безпокой за шума. Чичо ти пак прати леопардът Галунчо на северният полюс, а пингвинът Замръзчо до река Нил! О, виждам, че водиш нови приятели. Хайде, влезте!

- Хайде! - каза Джуджу и се обърна към Диджи и другите.
- Влезте у нас!

Веднага щом стъпиха на прага на къщата се появи един робот и ги поздрави:

- Добре дошли!

- Какво е това чудо на природата? - попита Зайо.

- Чичко-добричко. Робот, изобретен от чичо ми преди двадесет и седем мелсорозонски години.

- Сигурно ви служи вярно! - помисли си Бобърчо.

- Да, така е! - каза Джуджу.

Тогава дойде време за запознанства. Джуджу представи на приятелите си майка си Умносърдна, а после и тях на майка си.

Изведнъж роботът Чичко-добричко се доближи до тях в леопардов смокинг и вратовръзка и запя:

*Пук! Пук! Пей с мен
в този страхотен ден!
Имаш си гума и молив -
сега пък рисувай с мен!
Искаш ли да играем на игра?!
Искаш ли да танцуваме в такт?!
Искаш ли да дойдеш с мен
да пеем, да танцуваме, да се
сеем
и от радост да полудеем!
Би ли искал в този миг
Ние да сме приятели добри?!
УРА!*

- Брей, не знаех че Чичко-добричко можел да пее - каза Бимбо. - И то толкова артистично! Той е същинско чудо, казвам ви честно!

- Да не би да не го знаем? - засмя се Джеси.

- 32 глава -

Отново на горния свят

Искат - не искат, нашите приятели трябваше да си тръгват от мелсорозонското царство.

- Чичо Змей-смей има една машина, с която може да те изкара на светът отгоре! - каза Джуджу.

Всички се запътиха към стаята на чичото. Когато отидоха, те го видяха седнал на един стол с листа и химикалка в ръка. Той говореше:

- Смесваме антисерум с киселина АВ; добавяме кинестичен марион и... О, не, пак сбърках!

- Чичо! - извика мелсорозончето.

- О, здравей, Джуджу! - каза Змей (така му е мекото име).

- Къде ти е машината за изкачване на горния свят? - попита Джуджу.

- Ъ... Чакайте да помисля! Е, тя е зад онези кашони!

Приятелите разровиха из кашоните, струпани в левия ъгъл на стаята. Не след дълго намериха чудната машина.

- Сега, натиска се това копче... - замърмори чичото. - Вие сте пет... десет... тринайсет! Готово!

Изведнъж приятелите ни се понесоха из стаята. Огря светлина и изведнъж се озоваха на горния свят. Но...

- 33 глава -

На триметровия бряг наред **ТИХИЯ ОКЕАН**

... се оказа, че горния свят е вода!

При качването си те узнаха, че толкова се бяха отклонили в мелсорозонското царство, че бяха отишли чак под морето, океана или какво ли не!

Всъщност те се бяха озовали във водата.

- Бързо, приятели, трябва да доплуваме до онзи малък остров! - извика Диджи и посочи на приятелите си едно малко късче скала наред водата. - Иначе ще се удавим!

- Аз не мога да плувам! - извика Дюндю. - Бълбук!

- О, не! - изкрещя Джеси. - Дюндю потъна!

- Трябва да го спасим! - извика Зайо.

Тогава Рей, който можеше да плува много добре, се гмурна смело, за да спаси приятеля си.

Под водата беше малко мътно. Рей не виждаше прасенцето. Огледа се настрани и надолу. Заплува още по-надълбоко. Очите му бяха леко отворени, но въпреки всичко виждаше. Изведнъж усети, че няма въздух. Бързо започна да се придвижва, плувайки нагоре.

Като излезе на повърхността видя, че неговите приятели се бяха качили на скалата.

- Не можах да го намеря, защото ми свърши въздухът! Вие стойте тук, а аз пак се гмуркам! - извика Рей.

- Внимавай! - казаха Диджи, Джеси и Духчо.

Рей отново се гмурна. Отново гледаше надолу в мътнината. Изведнъж... той съзря Дюндю. Тръгна плувайки още по-надолу и го хвана. Беше малко тежичък, но въпреки това Рей го изнесе на повърхността.

- Ура! - затържествува Плув-Плув. - Рей спаси Дюндю!

След като прасенцето беше изнесено на брега то започна да кашля и да плюе вода. Беше си жив и здрав, нищо му нямаше. Само дето беше мокър...

След като Дюндю спря да кашля и благодари на Рей всички приятели се огледаха. Вихърчо извади от мократа си (защото бе паднала във водата по време на плуването) раница карта на земното кълбо. Изведнъж той ужасено каза:

- Като направих сметка, че от мястото на трамвая до къщата на Джуджу са около четиридесет мили разбрах, че така сме се отклонили по града, че сме попаднали наред ТИХИЯ ОКЕАН!

- Ужас - извика Джеси.

- Моят е двойно по-голям! - каза Духчо.

- Моят е троен! - промърмори Джимби.

Знаейки, че скоро няма да успеят да се измъкнат нашите приятели се заогледаха, за да се опитат да намерят средства, с които да си помогнат. Уви, островът, беше триметров, колкото обикновена стаичка, а единствените неща, които намериха бяха пет-шест пръчки, един големичък камък под формата на глава на овца и едно гнездо на чайки.

- Господарке Ернестина! - каза зайчето Борис. - Сигурна ли сте, че Диджи и приятелите му няма да успеят да се измъкнат от там, където са!

- Напълно, помощнико драги! - засмя се Ернестина. - Според вълшебното кълбо на чудовищата и злодеите те са на остров наред Тихия океан. Там няма нищо за ядене, само за пиене - вода до насита, но for sorry¹¹ мръсна и доста солена. Или ще умрат от глад, или ще се отровят, пийвайки повече от пет килограма океанска вода. Най-сетне ще се отърва от тях и ще победи над доброто!

- Много сте умна, господарке, много сте умничка! - избърбори зайчето и загриза един зрял морков.

Междувременно Диджи и Зайо си подшушнаха нещо на ухо и казаха на другите:

- Ние със Зайо заключихме, че искаме да направим нещо почти винаги, когато сме отчаяни!

- Какво е то?! - учудиха се другите.

- Тъй като ние сме много големи творци на песни решихме, че... ъ... можем да си попеем - каза Диджи.

- Ура! - извикаха приятелите. - Хайде, да започваме!

*Какви ли не приключения преживяхме,
къде ли ние не минахме,
все сме така бодри и весели
и никога не се предаваме
дори и да сме в затруднение!
Песни творим до забрава,
правим си една забава!
Там, там, тим, тим,
ние ще се веселим!
Дим-дум, дам-дим,*

¹¹ for sorry – за съжаление (превод от английски)

весело песни ще творим!

- Как ли се сетихме за един и същи текст? - учуди се Бобърчо.

- Защото сме приятели! - възкликна Джеси. - Истински и неразделни приятели!

- Нали ще бъдем заедно, каквото и да се случи?! - провикна се Зайо.

- Да! - извикаха другите.

Приятелите решиха винаги да бъдат заедно, каквото и да се случи. Това е истинското приятелство - едно приятно и весело чувство.

- 34 глава - Пороят-спасител

- Сега да помислим! - предложи Джеси с вече изнемошелия си писклив глас. - Къде ли ни се открива възможност да се върнем вкъщи!?

- Не вярвам, че ще се сетим веднага! - каза Слинки, а самолетчето му се бе развихрило и се носеше насам-натам.

- Хайде, хайде! - извика Диджи. - Толкова пъти сме се измъквали от какви ли не опасности! Преживявали сме толкова приключения заедно! Не трябва, пък и не можем, да се откажем! Трябва да се...

- Трябва да си размърдаме главите по-бързо! - сепна го Плув-Плув и посочи на своите приятели небето. - Съвсем скоро ще завали!

- Вече даже започна да ръси! - завайка се Джимби.

- Къде ще се приютим?! - запита се уплашено Бимбо и нервно зачука с човката си по рохката земя.

Тогава, изведнъж, на мига, над тринадесетимата другари се изви порой. Те се сгушиха един в друг.

В този момент от грамадния черен облак и от милиардите капки се чу глас:

*Може да не съм много поетичен,
но ще ви спася с тоз глас симфоничен!*

*Аз съм пороят над вас
и песен ще ви изпея с меден глас!
Слушайте ме вий сега,
че ще ви помогне песента!*

Тогава същият глас запя:

*Решението на проблема ви е наблизо,
ще го намерите - вярвайте ми вий сега!
То е под едно нещо, уютно за животинки смешни!
Познайте - що е туй нещо?!*

- Гнездото! - извика Зайо.

Същият глас пак запя:

Ура, ура, ура - налучка ти сега!

- Бързо! - извика

Дюндю. - Там, под
гнездото, сигурно има
нещо като убежище!

Приятелите
заравани отидоха до
гнездото на чайките.

Дюндю го махна и наистина-
отдолу имаше дупка. Но тя бе твърде малка, за да приюти всички.

Изведнъж пороят се засили и малко по малко, но бързо,
наводни малката дупка.

“Що за порой е това?” - помисли си Зайо. - “Отначало ни
помага, после ни разваля всичко!”

И на мига, в който мисълта му свърши се чу гръм и
последва мълния, която порази всички, както и острова.

Когато се събудиха от ‘гръмотевичното’ безсъзнание
нашите приятели откриха, че са завити с някакво топло синьо
одеало.

- Това е одеало от дъждовни капки! - обясни Рей. - Чел съм
за него, но не знаех, че е истинско и съществува!

- Сега вече наистина се обърках! - учуди се Плув-Плув. - Отначало този порой ни улесни, после ни наводни, а сега пак ни е помогнал!

- Това не е всичко! - извика Диджи. - Вижете!

- 35 глава - Спасени... но не съвсем!

За радост нашите приятели бяха спасени!

По водата бавно се носеше едно малко корабче, управлявано от... малко слонче!

- Ехоо! - извика то на малко тъжните и малко веселите приятели. - Ще се качите ли на корабчето ми?

- Разбира се! - отговори Диджи, макар че му омръзна да отговаря.

- Тогава... елате! - зарадва се слончето, тъй като сигурно нямаше много приятели и му беше доскучало на този кораб.

Всъщност 'коритцето' побираше към двадесет и пет животни. На носът имаше кормило, а по-назад бяха разположени някъде към три метра високи мачти, с малки платна. Не може да се каже, че бяха истински платна - мънички парцали, които се бяха добре опънали и

помагаха на лодката да се движи.

- Как се движиш сам в тоя океан? - учуди се Зайо.

- Много просто. Цял ден обикалям насам-натам с корабът-мотор.

Вечер пускам котва някъде, на по-плитко.

- Животът ти е супер! - извика Джеси.

- Ти нямаш приятели, нали... ъ... - запъна се Дюндю.

- Хоботчо! - довърши слончето. - А сега отговора на първия въпрос. Уви, нямам приятели. Но се надявам, че вие ще...

- Разбира се, че ще ти бъдем другари! - зарадва се Диджи и с усмивка каза - Нали, приятели?

- Да! - извика Зайо.
- Разбира се!!! - разсмя се Плув-Плув.
- Супер!!! - заквича Дюндю.
- Защо не! - каза Вихърчо.
- Да!!! - извика Духчо.
- Раз... - започна Джеси, но Бобърчо я прекъсна:
- Хей, приятели, вижте!
- Не е учтиво да прекъсваш, Бобърчо. Какво има?
- Ами... - започна със спокоен тон зъбаткото. Но после се изду и извика - Маймунка зад борда!!!

- Къде?

- Къде?

- Къде?

- Къде?

- Къде?

- Къде?

- Къ... - понечи да попита Джеси, но пак я прекъснаха - този път не Бобърчо, а...

- Помощ!!!

Това бе 'маймунката зад борда'. За миг всички зяпнаха и най-сетне видяха къде се давеше малкото животинче.

- Ами сега? - каза Духчо. - Как ще го спасим?!

- Много лесно! - засмя се Хоботчо. - Кой е виждал кораб или корабче без спасителни пояси?! Аз имам!

Тогава слончето влезна в каютата - рови, рови, докато най-сетне намери един прашасал стар пояс, недокосван сигурно от около две-три години.

- Дръж! - възкликна Хоботчо и хвърли спасителния пояс на маймунката.

Тя се добра до него, но...

- Хей, този пояс не е надут! - извика тя.

- О, съжалявам! - закая се слончето. - Хвърли ми го обратно да го надуя!

- Що за глупаво предложение!? - ядоса се Диджи. - Той едвам плува, а ти искаш да ти подмята предмети от водата. Я по-доре някой, който умее да плува, да скочи да го спаси! Има ли желаещи?

Всички отстъпиха една крачка назад.

- За нищо на света не влизам повече във водата! - отговори Дюндю. - Та и аз едва не се удавих! Ако не беше Рей вече да съм станал храна на някоя риба! Нали разбирате, аз...

- Добре! - извика Диджи. - Аз ще вляза. И без това съм най-смелия!

- Моля?! - отвърнаха в един глас другите. - Най-смелия ли?

Обладани от лека завист и решени да покажат, че не само Диджи е герой всички отведнъж скочиха във водата и направиха кръг около давецият се. За секунди те го хванаха леко и го измъкнаха от водната шир.

Настръхналия и едновременно радваш се маймун треперейки каза:

- Ббблагоддаря, че меее спспасихххте!

- За нищо!!! - отговориха другите.

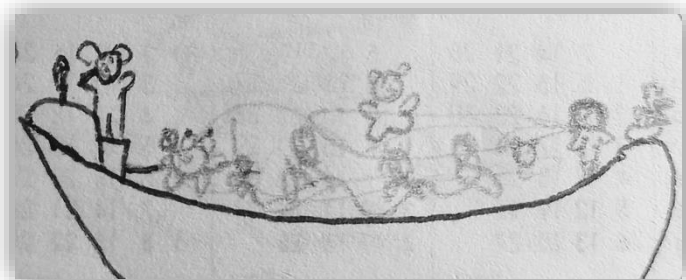
- Как се казваш? - запита се Джеси.

- Опашатко!

- Защо беше във водата? - попита Джимби.

- Много обичам да плувам. Нали разбирате - малко се отдалечих от брега и се изгубих. По едно време усетих, че вече съм уморен и започнах да се давя. Нататък знаете.

- Е, поне имаме нов приятел! - зарадва се Диджи. - А сега ние да ти разкажем нашата история!

След средния увод, дъългото изложение (и продължава), които нашите приятели разказаха на Опашатко, Хоботчо притеснено им каза:

- Приятели... аз...

- Какво?

- Трябва да ви кажа нещо неприятно! За съжаление в Мелсорозония толкова сте се отклонили, че... Гората на изненадите е на около двеста километра!

- Да, наистина! - извика Джуджу. - Долу пет километра са петдесет горни!

- Значи ние сме спасени, но не съвсем? - разтревожи се Вихърчо.

- Уви, да! - тъжно каза слончето...

- 36 глава - Раздел “Ернестина” свършва!

- Сетих се! - извика Джимби. - Имам ефикасно решение на нашите проблеми.

- Кажи! - казаха другите едновременно.

- Не, решил съм малко да ви поизмъчвам! - усмихна се кученцето.

- А поне сигурен ли е? - попита Джеси.

- Да, разбира се! 100% сигурно!

- А ние какво да правим, за да познаем?

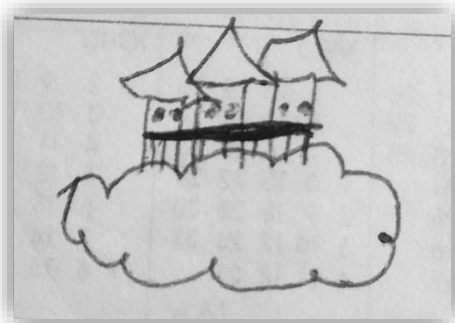
- Нищо! Просто скачайте и се смейте!

И за да разберат какво бе измислил Джимби всички започнаха да скачат и да се хият като полудели. И всичко започна да бъде толкова лудо! Корабът се друсаше. И как не! Та нали нашите приятели заедно бяха сто килограма!

Но накрая всичко беше толкова успешно, колкото спасяването на Опашатко.

Планът на Джимби успя!

Всичката вода изчезна и на нейно място се появи сладолед! Всъщност, замисълът на кученцето беше да се развълнуват и да се пренесат на Облакът на прасенцата, където разстоянието също е различно. Нататък е ясно...

- Страхотно! - възкликна Диджи. - Идеята ти е супер!
- А сега... какво? - попита Опашатко.
- Сега ще походим малко напред и вече ще сме в Гората на изненадите - отговори Дюндю.
- Страхотно! - извика Хоботчо. - Трябваше ми малко промяна! Това море... направо ме отегчи!

- Кралице моя, какъв е този път планът ви? - попита Борис след дълго мълчание.
- Повярвай ми, помощнико, този план е не само съвършен, но и лесно осъществяващ се - отвърна с коварна усмивка Евнестина. - Този път няма да пращам магии от тук до другарите!
- Че как ще ги победите без магия?
- Не... ще използвам магия, но... ще отида при тях и тогава... край с Диджи и приятелите му!

А сега да разкажа за новото 'вървене' напред и напред на героите ни.
- Колко още трябва? - попита изморено Дюндю и седна на меко в сладоледа.
- Нека походим още малко! - предложи Духчо.
- О-хо! - възкликна Зайо. - Вижте, това са прасетата, кото искаха да те привлекат на тяхна страна! Нали помните?
- О, не! Те се задават насам! - разтревожи се Дюндю. - Сега ще ни отмъстят! Помощ!!!
- Не се безпокой! - каза Вихърчо. - Погледни - ние сме петнадесет, а те са пет!!! Как мислиш, че ще ни победят!
- Прав си! - успокои се Дюндю.
- Ей, вие, струвате ми се познати! - извика един от бандата на хулиганите.
- Как да не сме ти познати! Та нали вие...
Диджи не успя да довърши речта тъй като изведнъж петте прасета се превърнаха в... гигантски чудовища! Те застанаха до един чудесен фонтан, но изведнъж той спря да пуска вода!
- Пак ли Ернестина! - извика Рей.

- Уви, да! - отговори Плув-Плув..

Гигантските чудовища извиха глави и погледнаха с такава ярост Дюндю, че той тихо каза:

- Аа... а... Може ли някак да се... споразумеем...

ХЪШШ!!! - този звук разтреса всичко наоколо.

- Имам план! Нека да се напругнем и да слезем на земята! - извика Зайо.

- Не можем да оставим жителите на града! - извика и Джимби.

- Вижте! - изкрещя Джеси. - Устата на третото прасе!

Всички погледнаха. Чудовището изплези гигантския си език и той се превърна в ескалатор! Изведнъж всичко млъкна. По ескалатора слезнаха Ернестина в една разкошна черна пелерина и Борис в обикновените си дрехи.

- Е... - промълви Ернестина. - Както виждам досега се справихте с изпитанията ми! Признавам, умни сте, но скоро... скоро аз ще победа и ще бъда господарка на света! Аз ще бъда Господ!

- Не, Ернестина! - извика Диджи. - Господ е само един единствен и ти никога няма да властваш на Земята докато ни има нас - петнадесетимата приятели!

- Хм - тихо прошепна Ернестина. - Докато ви има ли... Добре! А сега като ви няма!?

Изведнъж тя направи буря, която да отнесе нашите приятели. Бурята започна да отвява всичко и всички! Прасенцата от облака едва се държаха за къщи, дървета и клони!

- Сега вече сте изгубени! - извика зловещо кралицата.

- Не! - изкрещя Диджи. - Хайде, Зайо, Плув-Плув, Дюндю, Вихърчо, Духчо, Джеси, Бобърчо, Рей, Джимби, Слинки, Бимбо, Джуджу, Хоботчо, Опашатко и вие, прасенца, които искате да премахнем тази вещица! Нека се хванем за ръце... като в съня ми! И ти се хвани... ъ... ъ... О, Боже! Татко!

Да, изненадващо се бе появил и един мечок - възрастен, среден на ръст и това бе Мечкан Додълд.

- Но... аз не разбирам! - радостно заплака Диджи.

- После ще си обясняваме! Сега се хванете! Всички! - извика Мечкан.

- Не! Не! Това не е възможно! - завайка се Ернестина. - Ти не си жив!!! Не-е-е!!!

Но никой не я слушаше. Всички се държаха за ръце и повтаряха:

- Истински магии няма! Ернестина е добра!

Изведнъж се чу силен тътен и всичко изчезна...

Нямаше нищо...

- 37 глава - Най-сетне у дома!

След малко всички се събудиха...

Вече не бяха на Облакът на прасенцата, а в Гората на изненадите. Прасенцата бяха изчезнали, само Дюндю премигваше леко на тревата. Толкова бързо бе станало февруари, че снегът бе изчезнал, а пролетта, макар и рано, тичаше да пристигне.

- Какво стана? - запита се Диджи.

- Ние победихме! - изписка Джеси. - Три пъти 'Ура' за силата на приятелството!

- Ура! Ура! Ура!

- Вижте, това е Ернестина! Идва насам!

- Не се бойте! - меко каза Ернестина. - Вашето приятелство ми показва, че доброто е по-хубаво от злото. Вече съм добра, честно! И съжалявам, за всичко, което ви сторих!

- Е, радваме се! - извикаха всички приятели заедно.

- Да, и за да ви го докажем... - каза Борис.

- ... ще ви покажем пътя за дома ви!

- Наистина ли! - възкликнаха първите петима приятели.

- Да, тръгнете направо и ще стигнете - отвърна лисицата.

- Супер! Е, сега след като се разделяме... - каза Диджи. -

Благодарим ви, че бяхте с нас във всичките ни приключения!

- Той говореше на Духчо, Джеси, Бобърчо и другите.

- Да! - каза Духчо. - Но защо да не изпеем една песен за прощаване!

- Добра идея! - извикаха всички в един глас.

*Приятелството е магия
и е единствена на света!
След тези приключения
разделяме се ний сега!
Но ще се помним завинаги
и в добро и в зло!
И ще знаем, че в сърцата си
винаги ще бъдем заедно!*

- Е, Хоботчо, Опашатко, Рей! - каза Джеси.
- Официално ви приемаме като жители на Гората на изненадите! - довърши Бобърчо.
- Благодарим ви! - казаха в един тон тримата.
След толкова приключения едната група се отправи напред, а другата остана в гората.
- Сбогом! Приятели!
- Татко... - обърна се Диджи към Мечкан - Много съм радостен, че се освободи от магията на Ернестина и... мама ще бъде много радостна
- Знам, детето ми... а и съм сигурен.
- О, татко! - каза Диджи и прегърна баща си.
- Е, най-обичам щастливия край! - усмихна се Дюндю.
- Да и когато преживееш толкова перипетии, когато те свършат и всичко завърши хубаво чувстваш едно весело облекчение! - възкликна Вихърчо.
- Аз като вас изгарям от нетърпение да видя мама Плувна Патица и татко Патоки! - засмя се Плув-Плув.
- Ето, видя ли, Плув - каза Зайо. - Не биваше да ревеш за тях, като сега ще ги видиш!
- Прав си! Е, освен тях искам и ху-у-убаво да си подремна!
- Мечтата ни е единна! - казаха другите.

И накрая, след един час приятелите ни с облекчение застанаха пред фермата с весели изражения на лицата.
- Е! - извика Диджи. - Прибрахме се!

И наистина - нещата бяха такива, каквито се очакваше да бъдат. Майката на мечето не можа да повярва, че с баща му са заедно. Дюндю, Плув-Плув, Вихърчо и Зайо се наспаха хубаво и всичко завърши хубаво.

“Когато си далеч от дома го чувстваш толкова скъп” - това запомниха приятелите ни.

Запомнете го и вие!

КРАЙ